

DECYZJA KOMISJI**z dnia 26 listopada 2013 r.****w sprawie powiadomienia państw trzecich o możliwości uznania ich za niewspółpracujące państwa trzecie zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1005/2008 ustanawiającym wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania**

(2013/C 346/03)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1005/2008 z dnia 29 września 2008 ustanawiające wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania, zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1936/2001 i (WE) nr 601/2004 oraz uchylające rozporządzenia (WE) nr 1093/94 i (WE) nr 1447/1999 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 32,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. WPROWADZENIE

- (1) W rozporządzeniu (WE) nr 1005/2008 („rozporządzenie w sprawie połowów NNN”) ustanawia się unijny system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym (NNN) połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania.
- (2) W rozdziale VI rozporządzenia w sprawie połowów NNN określa się procedury dotyczące uznawania państw trzecich za niewspółpracujące, działania podejmowane w odniesieniu do państw uznanych za niewspółpracujące państwa trzecie, sporządzania wykazu niewspółpracujących państw trzecich, usunięcia z wykazu niewspółpracujących państw trzecich, publicznego dostępu do wykazu niewspółpracujących państw trzecich i wszelkich środków nadzwyczajnych.
- (3) Zgodnie z art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja powinna powiadomić państwa trzecie o możliwości uznania ich za państwa niewspółpracujące. Takie powiadomienie ma charakter wstępny. Powiadomienie państw trzecich o możliwości uznania ich za państwa niewspółpracujące następuje na podstawie kryteriów określonych w art. 31 rozporządzenia w sprawie połowów NNN. Komisja powinna również podjąć wszelkie określone w art. 32 działania podejmowane w odniesieniu do tych państw. W szczególności Komisja powinna zawrzeć w powiadomieniu informacje dotyczące istotnych faktów i ustaleń leżących u podstaw takiego uznania, możliwości udzielenia przez te państwa odpowiedzi i dostarczenia dowodów przemawiających przeciwko takiemu uznaniu lub, w stosownych przypadkach, przedstawienia planu działania na rzecz poprawy oraz środków już podjętych w celu naprawy sytuacji. Komisja powinna wyznaczyć danym państwom trzecim odpowiedni czas na przedstawienie odpowiedzi na powiadomienie, a także wystarczający czas na naprawę sytuacji.

- (4) Zgodnie z art. 31 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja Europejska może określić państwa trzecie, które uznaje za państwa niewspółpracujące w zakresie zwalczania połowów NNN. Państwo trzecie może zostać uznane za niewspółpracujące państwo trzecie, jeżeli nie wypełnia obowiązków spoczywających na nim na mocy prawa międzynarodowego jako na państwie bandery, państwie portu, państwie nadbrzeżnym lub państwie zbytu, polegających na podejmowaniu działań w celu zapobiegania połowom NNN oraz ich powstrzymywania i eliminowania.
- (5) Określenie niewspółpracujących państw trzecich nastąpi na podstawie przeglądu wszelkich informacji określonych w art. 31 ust. 2 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.
- (6) Zgodnie z art. 33 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Rada może sporządzić wykaz państw niewspółpracujących. W odniesieniu do tych państw mają zastosowanie środki określone między innymi w art. 38 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.
- (7) Zgodnie z art. 20 ust. 1 rozporządzenia w sprawie połowów NNN państwa trzecie bandery wzywa się do powiadamiania Komisji o rozwiązaniach dotyczących wdrożenia, kontroli i egzekwowania przepisów ustawowych i wykonawczych oraz środków ochrony i zarządzania, których muszą przestrzegać ich statki rybackie.
- (8) Zgodnie z art. 20 ust. 4 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja prowadzi współpracę administracyjną z państwami trzecimi w obszarach związanych z wdrożeniem przepisów tego rozporządzenia.

2. POSTĘPOWANIE DOTYCZĄCE REPUBLIKI KOREI

- (9) Zgodnie z art. 20 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja zaakceptowała powiadomienie od Republiki Korei (Korei) jako państwa bandery z dniem 1 stycznia 2010 r.
- (10) W dniach 11–15 lipca 2011 r. Komisja przy wsparciu ze strony Europejskiej Agencji Kontroli Rybołówstwa (EFCA) przeprowadziła w Korei wizytę w ramach współpracy administracyjnej przewidzianej w art. 20 ust. 4 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.
- (11) Celem wizyty było zweryfikowanie informacji na temat wprowadzonych przez Koreę rozwiązań w zakresie wdrożenia, kontroli i egzekwowania przepisów ustawowych i wykonawczych oraz środków ochrony i zarządzania, których muszą przestrzegać jej statki rybackie, oraz informacji na temat środków podjętych przez Koreę w celu wypełnienia obowiązków w zakresie zwalczania połowów NNN i w celu spełnienia wymogów i punktów dotyczących wdrażania unijnego systemu świadectw połowowych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 286 z 29.10.2008, s. 1.

- (12) Sprawozdanie końcowe z wizyty przesłano Korei w dniu 5 października 2011 r.
- (13) Uwagi Korei dotyczące sprawozdania końcowego z wizyty otrzymano w dniu 28 marca 2012 r.
- (14) W piśmie z dnia 11 października 2011 r. Komisja przedstawiła władzom koreańskim informacje dotyczące zidentyfikowanej działalności połowowej NNN prowadzonej przez statki koreańskie.
- (15) W dniach 17–18 kwietnia 2012 r. Komisja przeprowadziła kolejną wizytę w Korei w celu przeprowadzenia działań następczych w związku z działaniami podjętymi podczas pierwszej wizyty.
- (16) Korea przedstawiła dodatkowe uwagi na piśmie w dniach 16 maja 2012 r., 25 czerwca 2012 r., 21 grudnia 2012 r., 19 czerwca 2013 r. i 21 czerwca 2013 r. Korea udzieliła również odpowiedzi w trakcie posiedzeń, które odbyły się w Brukseli w dniach 26 stycznia 2012 r., 8 czerwca 2012 r., 6 września 2012 r., 9 października 2012 r., 8 marca 2013 r., 13 marca 2013 r., 22 kwietnia 2013 r., 31 maja 2013 r. i 25 lipca 2013 r. Obie strony wymieniły uwagi pisemne na szczeblu politycznym w dniach 27 czerwca 2013 r. i 17 lipca 2013 r.
- (17) Korea jest umawiającą się stroną Komisji ds. Zachowania Żywych Zasobów Morskich Antarktyki (CCAMLR), Komisji na rzecz Ochrony Tuńczyka Południowego (CCSBT), Międzypacyficznej Komisji ds. Tuńczyka Tropikalnego (IATTC), Międzynarodowej Komisji ds. Ochrony Tuńczyka Atlantyckiego (ICCAT), Komisji ds. Tuńczyka na Oceanie Indyjskim (IOTC), Konwencji w sprawie ochrony pełnomorskich zasobów rybnych na południowym Oceanie Spokojnym i zarządzania nimi (SPRFMO), Komisji Rybołówstwa Pacyfiku Zachodniego i Środkowego (WCPFC), Organizacji Rybołówstwa Północno-Zachodniego Atlantyku (NAFO) i Organizacji Rybołówstwa Południowo-Wschodniego Atlantyku (SEAFO). Korea Południowa ratyfikowała Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza („konwencja UNCLOS”) i porozumienie ONZ w sprawie zasobów rybnych („porozumienie UNFSA”). Przyjęła ona Porozumienie Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO) o wspieraniu przestrzegania przez statki rybackie międzynarodowych środków ochrony i zarządzania na pełnym morzu z 2003 r. („porozumienie FAO o przestrzeganiu międzynarodowych środków ochrony i zarządzania”).
- (18) W celu przeprowadzenia oceny przestrzegania przez Koreę jej międzynarodowych zobowiązań jako państwa bandery, państwa portu, państwa nadbrzeżnego lub państwa zbytu⁽²⁾, określonych w międzynarodowych porozumieniach i ustanowionych przez regionalne organizacje ds. rybołówstwa (RFMO), o których mowa w motywie 17, Komisja przeanalizowała wszystkie istotne informacje.
- (19) Komisja korzystała z informacji pochodzących z dostępnych danych opublikowanych przez CCAMLR, IOTC i ICCAT w postaci sprawozdań w sprawie zgodności lub w postaci wykazów statków NNN, a także z publicznie dostępnych informacji pochodzących ze sprawozdania Departamentu Handlu Stanów Zjednoczo-

nych dla Kongresu zgodnie z sekcją 403 lit. a) ustawy Magnusona i Stevensa z 2006 r. o ochronie zasobów rybnych i zarządzaniu nimi, przedstawionego w styczniu 2013 r. (sprawozdanie Krajowej Służby Rybołówstwa Morskiego (National Marine Fisheries Service, NMFS)).

3. MOŻLIWOŚĆ UZNANIA REPUBLIKI KOREI ZA NIEWSPÓŁPRACUJĄCE PAŃSTWO TRZECIE

- (20) Zgodnie z art. 31 ust. 3 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja przeprowadziła analizę obowiązków Korei jako państwa bandery, państwa portu, państwa nadbrzeżnego lub państwa zbytu. Do celów tego przeglądu Komisja uwzględniła elementy wymienione w art. 31 ust. 4–7 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.

3.1. Powtarzające się przypadki statków prowadzących połowy NNN oraz przepływów handlowych produktów pochodzących z połowów NNN (art. 31 ust. 4 lit. a) rozporządzenia w sprawie połowów NNN)

- (21) Na podstawie informacji pochodzących z wizyt przeprowadzonych na miejscu i z pisemnego potwierdzenia zaangażowanych państw nadbrzeżnych Komisja stwierdziła, że w latach 2011–2012 dziewiętnaście statków pływających pod banderą Korei popełniło poważne naruszenia polegające na połowach NNN.
- (22) Na podstawie uzyskanych dowodów uznaje się, że wspomniane statki pływające pod banderą Korei popełniły następujące poważne naruszenia środków ochrony i zarządzania obowiązujących na obszarach prowadzenia przez te statki działalności połowowej, ponieważ: prowadziły połowy bez ważnej licencji, upoważnienia lub pozwolenia wydanych przez państwo bandery lub odpowiednie państwo nadbrzeżne; prowadziły połowy na obszarach zamkniętych lub podczas okresu zamkniętego; korzystały ze sfalszowanych dokumentów administracyjnych państwa nadbrzeżnego w celu przywozu do UE produktów rybołówstwa złowionych w nielegalnych warunkach na wodach pozostających pod jurysdykcją państw nadbrzeżnych; korzystały ze sfalszowanych lub nieważnych dokumentów w celu uzyskania zatwierdzenia świadectw połowowych od władz koreańskich i przywozu produktów do UE; sfalszowały lub ukryły swoje oznakowanie, oznaczenie identyfikacyjne lub rejestrację; utrudniały pracę urzędników państwa nadbrzeżnego podczas wykonywania ich obowiązków związanych ze sprawdzaniem zgodności z mającymi zastosowanie środkami ochrony i zarządzania; nie uściły którejkolwiek z kar nałożonych przez właściwe organy państwa nadbrzeżnego; jednostronnie i nielegalnie zmieniły nazwy statków i ich sygnały wywoławcze. Ponadto w momencie podjęcia decyzji o opuszczeniu w.s.e. państwa nadbrzeżnego statki te nie wypełniły swoich zobowiązań dotyczących rejestracji i zgłaszania połowu i danych dotyczących połowu oraz nie poinformowały uprzednio władz państwa nadbrzeżnego. Statki te prowadziły wreszcie operacje przeładunku niezgodnie z warunkami określonymi w ich zezwoleniach na przeładunek wydanych przez właściwe państwa nadbrzeżne, nie poinformowały uprzednio państw nadbrzeżnych oraz nie złożywszy wniosku o zezwolenie i nie uzyskawszy zezwolenia na przeładunek od właściwych państw. Wszystkie te elementy przedstawiono władzom koreańskim w piśmie z dnia 11 października 2011 r.

(2) W sprawie państwa zbytu i odpowiednich środków zob. pkt 65–76 międzynarodowego planu działania FAO na rzecz zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania oraz art. 11 ust. 2 Kodeksu odpowiedzialnego rybołówstwa FAO z 1995 r.

- (23) Ponadto Komisja uznała, że należy uwzględnić schemat zachowania tych statków pływających pod banderą Korei w celu ustalenia szczególnej wagi okoliczności faktycznych. O powadze popełnionych naruszeń świadczą również wartość, zakres i powtarzalność nielegalnych działań opisanych w motywie 22.
- (24) Przypadki niezgodności z wymogami prawnymi państw nadbrzeżnych w zakresie egzekwowania okresów zamkniętych, moratorium lub obszarów zamkniętych zarezerwowanych dla tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego mają wyjątkowo szkodliwy wpływ na zrównoważenie zasobów rybnych w danych rozwijających się państwach nadbrzeżnych oraz niekorzystnie wpływają na środki utrzymania miejscowej ludności.
- (25) Ponadto, działając w sposób opisany w motywie 22, statki te ograniczają zdolność właściwych organów ds. rybołówstwa państw nadbrzeżnych w zakresie monitorowania i nadzorowania ich działalności na morzu. Komisja uznała, że prowadzenie przeładunku na morzu z naruszeniem warunków określonych przez ICCAT lub bez zgody danego państwa nadbrzeżnego wbrew jego przepisom ustawowym i wykonawczym ma szczególną wagę i może w znacznym stopniu uniemożliwić osiągnięcie celów przepisów, które zostały pogwałcone, może zagrozić zrównoważeniu zasobów rybnych w danych państwach nadbrzeżnych oraz może pozbawić właściwe organy jedynej możliwości monitorowania tego rodzaju działalności stwarzającej zagrożenie w zakresie identyfikowalności i kontroli produktów rybołówstwa. W niektórych przypadkach ciągle brak współpracy ze strony statków koreańskich zwiększył powagę popełnionych naruszeń. Ponadto, zgodnie z przepisami prawa właściwych państw nadbrzeżnych, większość tych naruszeń uznaje się za poważne naruszenia.
- (26) Na podstawie zgromadzonych informacji Komisja stwierdziła, że Korea nie podjęła odpowiednich środków służących zapobieganiu powtarzającym się przypadkom prowadzenia połowów NNN i wykrywaniu takich przypadków przez statki rybackie prowadzące działalność na jej wodach, ani nie nakładała odpowiednich kar w tym zakresie. Dostępne informacje potwierdzają bowiem, że powtarzających się naruszeń przepisów dopuszczaly się statki rybackie pływające pod banderą Korei, które prowadziły działalność połowową na wodach państwa trzeciego. Komisja ustaliła, że w kilku przypadkach pomimo dostępności istotnych informacji właściwe organy koreańskie: nie wszczęły postępowania; nie nałożyły kary na dane statki; nie egzekwowały skutecznie nałożonych kar; w niektórych przypadkach zmniejszyły nawet wysokość kar dodatkowych. Ponadto ze względu na brak współpracy ze strony państwa bandery (Korei) dane państwa nadbrzeżne nie były w stanie podjąć skutecznych działań w zakresie egzekwowania prawa. Co więcej, Komisja ustaliła, że w przypadkach gdy władze koreańskie nakładały kary, wysokość kar nakładanych na statki pływające pod banderą Korei była wyraźnie niewystarczająca, a kary nie były proporcjonalne, skuteczne i odstrasżające, co jest wymagane w przepisach i zaleceniach międzynarodowych, w szczególności w art. 19 porozumienia UNFSA i pkt 21 planu IPOA IUU.
- (27) Na podstawie informacji przekazanych przez firmę koreańską oraz informacji zebranych podczas wizyty Komisji w marcu 2011 r. Komisja ustaliła, że nielegalne przeładunki na morzu z naruszeniem przepisów ustawowych i wykonawczych Panamy i państw nadbrzeżnych odbywały się wzdłuż wybrzeża Afryki Zachodniej od Angoli po Gwineę Bissau przez cztery lata.
- (28) Komisja dysponuje dowodami na nielegalne przeładunki prowadzone przez statki należące do Korei. Zgodnie z art. 62 konwencji UNCLOS podmioty krajowe innych państw prowadzące połowy w w.s.e. państwa nadbrzeżnego muszą przestrzegać środków ochrony i innych warunków ustanowionych w przepisach ustawowych i wykonawczych państwa nadbrzeżnego. W związku z tym Komisja uważa, że prowadzenie przeładunków na morzu z naruszeniem określonych warunków lub bez zgody danego państwa nadbrzeżnego wbrew jego przepisom ustawowym i wykonawczym stanowi szczególnie istotne naruszenie polegające na połowach NNN i może poważnie osłabić zrównoważenie zasobów rybnych w danym państwie nadbrzeżnym.
- (29) Uwzględniając sytuację przedstawioną w niniejszej sekcji decyzji oraz na podstawie wszystkich faktów zgromadzonych przez Komisję i oświadczeń wydanych przez dane państwo, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 3 i art. 31 ust. 4 lit. a) rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że Korea nie wypełniła obowiązków spoczywających na niej jako na państwie bandery na mocy prawa międzynarodowego w odniesieniu do statków NNN i połowów NNN prowadzonych lub wspieranych przez statki rybackie pływające pod jej banderą lub przez jej podmioty krajowe oraz nie podjęła ona wystarczających działań w celu przeciwdziałania udokumentowanym i powtarzającym się połowom NNN prowadzonym przez statki pływające pod jej banderą.
- 3.2. Niewypełnienie obowiązku współpracy i egzekwowania prawa (art. 31 ust. 5 rozporządzenia w sprawie połowów NNN)**
- (30) Jeżeli chodzi o kwestię dotyczącą tego, czy Korea prowadzi skuteczną współpracę z Komisją i państwami nadbrzeżnymi w zakresie badania przypadków prowadzenia połowów NNN i działalności związanej z takimi połowami, należy odnotować, że dowody zgromadzone przez Komisję wskazują, iż Korea nie wypełniła obowiązków spoczywających na niej jako na państwie bandery na mocy prawa międzynarodowego.
- (31) W odniesieniu do 19 statków pływających pod banderą Korei, o których mowa w motywie 21, należy zauważyć, że zważywszy na fakt, iż władze koreańskie nie wypełniły obowiązku współpracy ustanowionego w ramach art. 26 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, Komisja wszczęła wobec danych podmiotów procedurę przewidzianą w art. 27 tego rozporządzenia.

- (32) Sytuacja ta wskazuje, że Korea nie współpracowała również z UE i innymi państwami oraz nie koordynowała z nimi swoich działań w zakresie zapobiegania połowom NNN oraz ich powstrzymywania i eliminowania w sposób zgodny z postanowieniami pkt 28 planu IPOA IUU. Korea nie wzięła również pod uwagę treści zaleceń przedstawionych w pkt 24 planu IPOA IUU, w którym państwom bandery zaleca się, aby zapewniły stosowanie kompleksowych i skutecznych środków monitorowania, kontroli i nadzoru w odniesieniu do działalności połowowej, od punktu wyładunku aż do miejsca przeznaczenia, w tym poprzez wdrożenie satelitarnego systemu monitorowania statków (VMS) zgodnie z odpowiednimi normami krajowymi, regionalnymi i międzynarodowymi. Obejmuje to wymóg zainstalowania urządzeń VMS na pokładzie statków objętych jurysdykcją Korei. Podobnie Korea nie wzięła pod uwagę zaleceń przedstawionych w pkt 45 planu IPOA IUU, w którym państwom bandery zaleca się dopilnowanie, aby każdy statek upoważniony do pływania pod ich banderą, prowadzący połowy na wodach nieobjętych ich zwierzchnictwem lub jurysdykcją, dysponował ważnym upoważnieniem do połowów wydanym przez dane państwo bandery. Ponadto Korea nie spełnia wymogów określonych w pkt 47 ppkt 7 planu IPOA IUU, ponieważ przed przyznaniem licencji połowowej nie sprawdza historii statku pod kątem możliwych popełnionych naruszeń.
- (33) Należy również zauważyć, że wbrew zaleceniom zawartym w pkt 26 i 27 planu IPOA IUU Korea nie zaktualizowała krajowego planu działania na rzecz walki z połowami NNN z 2005 r. Koreański plan wzmocnienia mechanizmu zapobiegania przypadkom prowadzenia połowów NNN przez statki pływające pod banderą Korei oraz ich powstrzymywania, przygotowany w maju 2013 r., jest projektem, którego nie można uznać za szczegółowy i przejrzysty krajowy plan działania na rzecz zwalczania połowów NNN (NPOA). Korea nie poprawiła swojego poziomu wdrożenia NPOA w celu zapewnienia wewnętrznej koordynacji krajowych działań w zakresie zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania. Nie osiągnięto szeregu celów w szczególności w zakresie monitorowania, kontrolowania i nadzorowania floty dalekomorskiej. Komisja ujawniła podczas swoich wizyt, że poziom wymiany informacji z państwami nadbrzeżnymi jest niesatysfakcjonujący. Korea w dalszym ciągu nie spełnia wymogów w zakresie wywiązywania się z obowiązków spoczywających na niej jako na państwie bandery i państwie portu na mocy prawa międzynarodowego.
- (34) Podczas wizyty w Korei przeprowadzonej lipcu 2011 r. Komisja zwróciła uwagę na brak odrębnego Centrum Monitorowania Rybołówstwa, które kontrolowałoby koreańską flotę dalekomorską, oraz na fakt, że operatorzy oddziału do spraw rybołówstwa na wodach dalekomorskich nie są w stanie potwierdzić, czy dany statek znajduje się na określonym obszarze geograficznym czy poza nim oraz czy dany statek prowadzący połowy na danym obszarze (w.s.e. lub RMFO) jest faktycznie do tego upoważniony. Ponadto, jeżeli chodzi o zatwierdzanie świadectw połowowych dla floty dalekomorskiej, wykazano, że właściwy organ koreański, Państwowa Służba Inspekcji Jakości Produktów Rybołówstwa, nie dysponuje środkami umożliwiającym kontrole krzyżowe informacji przedstawionych w świadectwach połowowych i innych wiarygodnych źródłach informacji, takich jak licencje połowowe znajdujące się w posiadaniu podmiotu gospodarczego, pozycje VMS statków rybackich, raporty połowowe lub kopie dzienników pokładowych. Zgodnie z informacjami przekazanymi przez rząd Korei utworzono nowe ministerstwo oceanów i rybołówstwa, zaś monitorowanie jego floty zostanie zlecone Centrum Monitorowania Rybołówstwa. Istniejące przepisy nadal nie są jednak zgodne z art. 18 ust. 3 lit. e) i g) ppkt (iii) oraz art. 18 ust. 4 porozumienia UNFSA. W związku z tym należy usunąć zidentyfikowane braki w zakresie zasobów ludzkich, dostępności danych na temat pozycji statków rybackich w czasie rzeczywistym lub danych historycznych, stosowanych metod i szkoleń dla odpowiedzialnych urzędników.
- (35) Jeżeli chodzi o przepisy administracyjne dotyczące przeładunku ryb na morzu, Korea twierdzi, że takie przepisy obowiązują jedynie w przypadkach objętych przez RFMO lub jeżeli tego rodzaju działalność regulują państwa nadbrzeżne. W odniesieniu do tego drugiego przypadku wyjaśniono, że rząd Korei nie otrzymuje żadnych zgłoszeń dotyczących takich operacji przeładunkowych na morzu. Należy zatem zauważyć, że w związku z prowadzeniem przez koreańskie statki rybackie przeładunków na wodach Afryki Zachodniej doszło do naruszeń, o których mowa w motywach 21–28, i które były przedmiotem wniosków o przeprowadzenie weryfikacji złożonych w 2011 r. przez różne państwa członkowskie⁽³⁾.
- (36) Fakt prowadzenia procedury na podstawie art. 27 rozporządzenia w sprawie połowów NNN stanowi dodatkowy dowód na niewypełnienie przez Koreę spoczywających na niej obowiązków w odniesieniu do statków pływających na pełnym morzu, jak określono w art. 18 ust. 1 i 2 porozumienia UNFSA. Ponadto zgodnie z art. 19 ust. 1 porozumienia UNFSA państwo bandery jest zobowiązane do dopilnowania, aby statki pływające pod jego banderą przestrzegały zasad ochrony i zarządzania RFMO.
- (37) Komisja zbadała, czy Korea podjęła skuteczne środki egzekucyjne w odniesieniu do podmiotów odpowiedzialnych za połowy NNN oraz czy wymierzono wystarczająco surowe kary w celu pozbawienia sprawców korzyści uzyskanych w wyniku połowów NNN.
- (38) Powtarzające się przypadki połowów NNN opisane w motywach 21–28 wskazują, że po otrzymaniu odpowiednich wniosków wystosowanych przez Komisję Korea nie podjęła działań w zakresie egzekwowania prawa w odpowiedzi na takie przypadki połowów NNN.

⁽³⁾ Pismo Qatar Investment Authority (QIA) z dnia 12 lipca 2011 r.

- (39) Niewypełnienie przez Koreę obowiązku skutecznego monitorowania statków koreańskich i nałożenia na nie kar za udział w tego rodzaju nielegalnych działaniach osłabia jej zdolność do wypełniania obowiązków na podstawie art. 117 konwencji UNCLOS, w którym określono obowiązek państw przyjęcia wobec swoich obywateli środków w celu zapewnienia zachowania żywych zasobów morza pełnego. W związku z tym należy zauważyć, że znaczenie skutecznych działań w odniesieniu do właścicieli rzeczywistych potwierdza odpowiednia dokumentacja FAO i OECD, w której podkreśla się znaczenie informacji dotyczących właścicieli rzeczywistych w celu zwalczania nielegalnych działań⁽⁴⁾ oraz konieczność prowadzenia rejestrów statków rybackich i własności rzeczywistej⁽⁵⁾. Taka praktyka administracyjna, która może zachęcać podmioty zajmujące się prowadzeniem połowów NNN do rejestrowania statków NNN, jest niezgodna z art. 94 konwencji UNCLOS.
- (40) Niewypełnienie przez Koreę jako państwo bandery obowiązków w zakresie zgodności i egzekwowania prawa wynikających z art. 19 porozumienia UNFSA potwierdzają również informacje zgromadzone podczas wizyt przeprowadzonych w latach 2011 i 2012 oraz informacje zgromadzone przez Komisję zgodnie z art. 25 rozporządzenia w sprawie połowów NNN. Komisja stwierdziła, że statki rybackie pływające pod banderą Korei wielokrotnie prowadziły połowy NNN. Sytuacja ta doprowadziła do wszczęcia procedur przewidzianych w art. 26 i 27 rozporządzenia w sprawie połowów NNN. Procedury przewidziane w art. 27 są obecnie w toku i mają na celu ustalenie, czy prowadzenie działalności połowowej NNN jest obwarowane odpowiednimi karami zapewniającymi przestrzeganie przepisów, zniechęcającymi do ich naruszania oraz pozbawiającymi sprawców korzyści uzyskanych w wyniku prowadzenia nielegalnej działalności. Pismami z dnia 11 października 2011 r., dnia 22 grudnia 2011 r. i dnia 2 marca 2012 r. władze koreańskie zostały poinformowane o tych procedurach.
- (41) Zgodnie z pkt 34 i 35 planu IPOA IUU państwa powinny również dopilnować, aby statki rybackie uprawnione do pływania pod ich banderą nie prowadziły ani nie wspierały połowów NNN, oraz przed zarejestrowaniem statku państwa mogą wypełnić swoje obowiązki w celu dopilnowania, aby statek nie prowadził połowów NNN. Ponadto działania, o których mowa w motywie 59, dotyczące działalności koreańskich podmiotów krajowych w zakresie połowów tuńczyka tropikalnego w Zatoce Gwinejskiej, która obejmowała zakazane przeładunki prowadzone przez statki pływające pod banderą Ghany, osłabiają zdolność Korei do wypełniania spoczywających na niej obowiązków wynikających z art. 94 ust. 2 lit. b) konwencji UNCLOS, który stanowi, że państwo bandery poddaje swojej jurysdykcji zgodnie ze swoim prawem krajowym każdy statek podnoszący jego banderę oraz jego kapitana, oficerów i załogę.
- (42) Dostępne dowody potwierdzają, że Korea nie wypełniła obowiązków spoczywających na niej na mocy prawa międzynarodowego w odniesieniu do skutecznych środków egzekucyjnych. W tym kontekście przypomina się, że zgodnie z koreańską ustawą o rozwoju przemysłu oceanicznego z 2007 r. zmienioną w marcu 2013 r. od statków rybackich pływających pod banderą Korei wymaga się jedynie instalowania urządzeń VMS w trakcie połowów w ramach RFMO wymagających posiadania VMS lub podczas połowów na wodach krajowych w ramach umów o partnerstwie w sprawie połowów, które Korea podpisała z państwami trzecimi⁽⁶⁾. W rezultacie nie istnieje obowiązek prawny, aby statki instalowały urządzenia VMS w trakcie połowów na morzu pełnym poza zakresem kompetencji RFMO lub w trakcie połowów na wodach państw nadbrzeżnych, z którymi nie zawarto żadnych umów w sprawie połowów. Zgodnie z informacjami przedstawionymi przez władze koreańskie w dniu 25 lipca 2013 r. obecnie 97 z 344 dalekomorskich statków rybackich nie jest wyposażonych w system VMS. W ustawie o rozwoju przemysłu oceanicznego z lipca 2013 r. nie przewidziano wyraźnie obowiązku instalowania urządzeń VMS przez wszystkie statki należące do koreańskiej floty dalekomorskiej niezależnie od miejsca, w którym prowadzą połowy. Obowiązkowe śledzenie za pomocą VMS jest już obecnie praktyką przyjętą na całym świecie, która naturalnie wpisuje się w obowiązki państw bandery zgodnie z art. 18 ust. 3 lit. e) porozumienia UNFSA. Okoliczności faktyczne opisane w niniejszym motywie oraz w motywach 21–28 wskazują, że Korea nie spełniła warunków określonych w art. 94 konwencji UNCLOS, który stanowi, że państwo bandery poddaje swojej jurysdykcji zgodnie ze swoim prawem krajowym każdy statek podnoszący jego banderę oraz jego kapitana, oficerów i załogę. Ponadto Korea nie wypełniła obowiązków w zakresie zgodności i egzekwowania prawa, spoczywających na niej jako na państwie bandery zgodnie z art. 19 porozumienia UNFSA, ponieważ nie wykazała, że działała zgodnie ze szczegółowymi zasadami ustanowionymi w tym artykule.
- (43) Ponadto podczas wizyt przeprowadzonych przez Komisję w Korei stwierdzono również w odniesieniu do środków egzekucyjnych wprowadzonych przez Koreę, że istnieje konieczność zmiany kar mających zastosowanie w przypadku naruszenia zakazu prowadzenia połowów NNN, przewidzianych w koreańskiej dyrektywie ministerialnej z dnia 29 grudnia 2009 r. w sprawie unijnych przepisów w zakresie połowów NNN, („ustawa o kontroli zasobów rybnych”). W ramach sankcji karnych przewidzianych w systemie prawnym Korei ustalono ogólny maksymalny limit w zakresie grzywnien na poziomie 1 000 dolarów amerykańskich za naruszenie. Wysokość takich kar jest wyraźnie nieadekwatna i nieproporcjonalna do powagi możliwych naruszeń, do potencjalnego wpływu tych naruszeń na zasoby i do potencjalnych korzyści, jakie sprawcy mogą czerpać z takich działań sprzecznych z prawem. W niedawno przyjętej ustawie o rozwoju przemysłu oceanicznego (lipiec 2013 r.) nie ustanowiono wyraźnego katalogu sankcji

(4) OECD, sprawozdanie „Ownership and Control of Ships”, pochodzące ze strony internetowej: <http://www.oecd.org/dataoecd/53/9/17846120.pdf>

(5) FAO, „Comprehensive record of fishing vessels, refrigerated transport vessels, supply vessels and beneficial ownership”, sprawozdanie z badania przeprowadzonego przez Departament Rybołówstwa FAO, marzec 2010 r., pochodzące ze strony internetowej: ftp://ftp.fao.org/FI/DOCUMENT/global_record/eims_272369.pdf i plan IPOA IUU, pkt 18.

(6) Korea podpisała umowy w sprawie połowów z 13 państwami (Rosją, Japonią, Chinami, Tuvalu, Wyspami Salomona, Kiribati, Papuą-Nową Gwineą, Wyspami Cooka, Francją, Iranem, Australią, Mauretanią i Ekwadorem).

odstrasżających (karnych i administracyjnych) oraz kar dodatkowych. Obecny zmieniony system przewiduje kilka odstępstw dotyczących zawieszenia licencji połowowych, nie określa w sposób wyraźny poważnych naruszeń oraz zawiera niejasne definicje i metody obliczania wysokości kar. W trakcie wizyty przeprowadzonej w marcu 2011 r. i w następstwie późniejszej komunikacji z Koreą Komisja zauważyła, że pomimo dostępności wystarczających informacji pozwalających zgłosić przypadki naruszenia przepisów przez koreańskie statki rybackie prowadzące działalność na morzu pełnym i wodach państw trzecich właściwe organy koreańskie nie podjęły niezwłocznych działań w celu wszczęcia postępowania i, w stosownych przypadkach, nałożenia odpowiednich kar na dane statki. Zgodnie z art. 62 konwencji UNCLOS podmioty krajowe innych państw prowadzących połowy w w.s.e. państwa trzeciego muszą przestrzegać środków ochrony i innych warunków ustanowionych w przepisach ustawowych i wykonawczych państw nadbrzeżnych. W tym względzie działania administracyjne zaobserwowane w Korei są niezgodne z międzynarodowymi zobowiązaniami spoczywającymi na Korei jako na państwie bandery zgodnie z postanowieniami konwencji UNCLOS.

- (44) Należy zauważyć, że wzmianka o Korei znalazła się również w sprawozdaniu Krajowej Służby Rybołówstwa Morskiego Stanów Zjednoczonych⁽⁷⁾. Uznano w nim, że Korea nie zastosowała wystarczających kar, aby powstrzymać swoje statki od prowadzenia działalności połowowej, która narusza środki ochrony i zarządzania wymagane na mocy międzynarodowej umowy o zarządzaniu połowami. Krajowa Służba Rybołówstwa Morskiego Stanów Zjednoczonych jest zaniepokojona w szczególności tym, że Korea nieskutecznie kontroluje dziewięć swoich statków rybackich upoważnionych obecnie do prowadzenia połowów na obszarze objętym konwencją CCAMLR. Podobne obawy wyrażono podczas 18. nadzwyczajnego posiedzenia ICCAT w listopadzie 2012 r., które dotyczyło działań koreańskich podmiotów krajowych zaangażowanych w możliwe nielegalne operacje przeładunku, jak wyjaśniono bardziej szczegółowo w motywie 59. Rząd Korei wskazał również, że przyjęto zmianę odpowiednich przepisów w celu wzmocnienia kar w związku z połowami NNN. Pomimo przyjęcia w lipcu 2013 r. ustawy o rozwoju przemysłu oceanicznego nowy system kar w dalszym ciągu nie jest wystarczający, aby powstrzymać działalność połowową NNN, jak wyjaśniono w motywie 43.
- (45) Uwzględniając sytuację przedstawioną w motywach 43–44, należy stwierdzić, że wysokość kar za naruszenia polegające na połowach NNN, przewidziana w ustawodawstwie Korei, nie jest zgodna z art. 19 ust. 2 porozumienia UNFSA, który stanowi, że kary stosowane w związku z naruszeniami powinny być odpowiednio surowe w celu zapewnienia skuteczności w zakresie przestrzegania prawa i zniechęcania do jego naruszenia bez względu na to, gdzie to ma miejsce, oraz pozbawienia sprawców korzyści uzyskanych w wyniku prowadzenia nielegalnej działalności. Ponadto działania Korei w odniesieniu do skutecznych środków egzekucyjnych nie są

zgodne z zaleceniami określonymi w pkt 21 planu IPOA IUU, w którym zaleca się państwom zapewnienie odpowiednio surowych kar za połowy NNN prowadzone przez statki w celu skutecznego zapobiegania połowom NNN oraz ich powstrzymywania i eliminowania, a także w celu pozbawiania korzyści uzyskanych w wyniku takich połowów.

- (46) Niewypełnienie przez Koreę obowiązków w zakresie przestrzegania i egzekwowania prawa, jak wyjaśniono w tej sekcji, narusza również postanowienia art. III ust. 8 porozumienia FAO o przestrzeganiu międzynarodowych środków ochrony i zarządzania, zgodnie z którym każda strona podejmuje środki egzekucyjne w odniesieniu do statków rybackich uprawnionych do pływania pod jej banderą, które działają niezgodnie z postanowieniami porozumienia FAO o przestrzeganiu międzynarodowych środków ochrony i zarządzania, w tym również, w stosownych przypadkach, traktuje takie naruszenie jako wykroczenie na mocy przepisów krajowych. Kary mające zastosowanie w przypadku takich naruszeń są na tyle surowe, aby były skuteczne w zapewnianiu zgodności z wymogami porozumienia FAO o przestrzeganiu międzynarodowych środków ochrony i zarządzania i pozbawiały sprawców wykroczeń korzyści uzyskanych w wyniku prowadzenia nielegalnej działalności.
- (47) W odniesieniu do historii, charakteru, okoliczności, zakresu i znaczenia przypadków omawianych połowów NNN Komisja uwzględniła powtarzającą się działalność połowową NNN statków pływających pod banderą Korei do 2013 r., jak opisano w motywach 21–24.
- (48) W odniesieniu do obecnych możliwości władz koreańskich należy zauważyć, że według wskaźnika rozwoju społecznego ONZ⁽⁸⁾ Korea jest państwem o bardzo wysokim rozwoju społecznym (12. miejsce wśród 186 państw). Uwzględniając pozycję tego państwa, uznaje się, że przeprowadzenie analizy obecnych możliwości właściwych organów Korei nie jest konieczne. Wynika to z faktu, że poziomu rozwoju Korei, jak wskazano w niniejszym motywie, nie można uznać za czynnik osłabiający możliwości właściwych organów w odniesieniu do współpracy z innymi państwami i do prowadzenia działań w zakresie egzekwowania prawa.
- (49) Zgodnie z analizą dokonaną w motywie 48 należy również zauważyć, że na podstawie informacji uzyskanych podczas wizyty przeprowadzonej w lipcu 2011 r. nie można uznać, że władzom koreańskim brakuje zasobów finansowych, lecz raczej niezbędnego otoczenia prawno-administracyjnego i uprawnień do pełnienia ich obowiązków.
- (50) Uwzględniając sytuację przedstawioną w niniejszej sekcji decyzji oraz na podstawie wszystkich faktów zgromadzonych przez Komisję i oświadczeń wydanych przez Koreę, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 3 i 5 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że Korea nie wypełniła obowiązków spoczywających na niej jako na państwie bandery na mocy prawa międzynarodowego w odniesieniu do współpracy i działań w zakresie egzekwowania prawa.

⁽⁷⁾ Sprawozdanie Krajowej Służby Rybołówstwa Morskiego Stanów Zjednoczonych, s. 24.

⁽⁸⁾ Informacje pochodzące ze strony internetowej: <http://hdr.undp.org/en/statistics/>

3.3. Niewypełnienie obowiązku wdrażania zasad międzynarodowych (art. 31 ust. 6 rozporządzenia w sprawie połowów NNN)

- (51) Korea ratyfikowała konwencję UNCLOS i porozumienie UNFSA. Dokonała akceptacji porozumienia FAO o przestrzeganiu międzynarodowych środków ochrony i zarządzania. Korea jest ponadto umawiającą się stroną CCAMLR, CCSBT, IATTC, ICCAT, IOTC, SPRFMO, WCPFC, NAFO i SEAFO.
- (52) Komisja przeanalizowała wszelkie informacje, które uznała za istotne w odniesieniu do statusu Korei jako umawiającego się państwa członkowskiego CCAMLR, IOTC i ICCAT.
- (53) Na posiedzeniu CCAMLR w 2011 r.⁽⁹⁾ w sprawie statku Insung nr 7 wyrażono obawy dotyczące wysokości kar stosowanych w Korei wobec agenta, statku i kapitana, zważywszy na powagę nielegalnej działalności. Stały Komitet CCAMLR ds. Wdrażania i Zgodności (SCIC) zaproponował umieszczenie Insung nr 7 w wykazie statków umawiających się stron prowadzących połowy NNN, ale Korea zablokowała ten wpis podczas trzydziestego posiedzenia CCAMLR.
- (54) W sprawozdaniu IOCT w sprawie zgodności dotyczącym Korei wydanym przez Komitet ds. Zgodności na sesji w 2011 r.⁽¹⁰⁾ uznano, że Korea nie spełnia obowiązkowych wymogów statystycznych określonych w rezolucjach 05/05, 09/06 i 10/06 (nie przedłożono informacji dotyczących przyłówów żółwi morskich i ptaków morskich, przedłożono częściowe informacje dotyczące przyłówów rekinów). Komitet wykrył również kilka naruszeń w zakresie wypełniania przez Koreę obowiązków sprawozdawczych dotyczących: rezolucji 10/04 w sprawie programu obserwatorów regionalnych, ponieważ Korea nie przedłożyła sprawozdań obserwatorów; oraz rezolucji 01/06 i 03/03 w sprawie programu IOTC dotyczącego statystycznej dokumentacji połowów opastuna, ponieważ Korea nie przekazała IOTC swojej oceny danych dotyczących wywozu w stosunku do przywozu. Przewodniczący IOTC przekazał Korei obawy Komitetu dotyczące poziomu zgodności w piśmie z dnia 22 marca 2011 r.
- (55) Zgodnie z informacjami pochodzącymi ze sprawozdania IOTC dotyczącego zgodności sporządzonego w dniu 10 marca 2012 r.⁽¹¹⁾ Korea działała w sposób niezgodny lub jedynie częściowo zgodny z wymogami w 2011 r. w odniesieniu do kilku rezolucji przyjętych przez IOTC. W szczególności nie wszystkie narzędzia połowowe oznakowano zgodnie z rezolucją 01/02 w sprawie norm zarządzania. Jeżeli chodzi o VMS, Korea działa

niezgodnie z rezolucją 10/01, ponieważ w sprawozdaniu z wdrażania nie przedstawiono żadnych informacji na temat zestawienia zapisów VMS. Korea jedynie częściowo wypełniła obowiązek przedłożenia danych dotyczących rekinów spoczywający na niej na mocy rezolucji 05/05. Ponadto przewodniczący Komitetu ds. Zgodności stwierdził istotne działania niezgodne z ramami prawnymi IOTC. W tym kontekście Korea nie przedłożyła sprawozdań obserwatorów zgodnie z rezolucją 11/04 ani nie przedstawiła sprawozdania z wyników badania danych dotyczących wywozu opastuna.

- (56) Ponadto, zgodnie z okólnikiem IOTC 2013–2014⁽¹²⁾, w 2012 r. zgłoszono, że jeden koreański statek uczestniczył w możliwych naruszeniach zaobserwowanych na podstawie programu obserwatorów regionalnych IOTC na rzecz monitorowania przeładunków na morzu.
- (57) Przypomina się, że w 2010 r. ICCAT wystosowała do Korei pismo w sprawie uznania Korei za niewspółpracujące państwo trzecie⁽¹³⁾. W piśmie tym zarzucono Korei, że nie wywiązuje się w pełni i skutecznie ze swojego obowiązku przekazywania statystyk zgodnie z zaleceniem ICCAT 05-09. W tym samym piśmie ICCAT podkreśliła, że Korea nie dostarczyła wszystkich niezbędnych danych i informacji, takich jak dane dotyczące „zadania I” (dane przedłożone po upływie wyznaczonego terminu); dane dotyczące „zadania II” (dane dotyczące połowów i nakładów połowowych przedłożone po upływie wyznaczonego terminu, natomiast nie przedłożono danych dotyczących wielkości połowów); tabele dotyczące zgodności przedłożone po upływie wyznaczonego terminu; nie przedłożono sprawozdań z przeładunku; informacje dotyczące norm sprawdzania dla oceanicznych takłowców do połowów tuńczyka przedłożone po upływie wyznaczonego terminu; sprawozdanie z wdrażania zalecenia 08-05 przedłożone po upływie wyznaczonego terminu; sprawozdanie z wdrażania rocznego planu połowowego otrzymano po upływie wyznaczonego terminu oraz plan zarządzania zdolnością przedłożone po upływie wyznaczonego terminu. Komitet zauważył również następujące przypadki przełowienia przez Koreę: przełowienie południowoatlantyckiego tuńczyka białego, co stanowi naruszenie zalecenia 07-03; przełowienie miecznika południowoatlantyckiego drugi rok z rzędu, co stanowi naruszenie zalecenia 06-03, oraz przełowienie miecznika północnoatlantyckiego trzeci rok z rzędu, co stanowi naruszenie zalecenia 08-02. W odniesieniu do zalecenia 08-01 Korea, jako kraj prowadzący małe połowy, nie miała określonego limitu połowowego dla opastuna. Komitet podkreślił jednak, że w przypadku małych połowów nie przewidziano przekroczenia wartości połowów powyżej 2 100 ton metrycznych. Komitet wyraził swoje obawy dotyczące tendencji wzrostowej połowów opastuna przez Koreę. Komitet wyraził również zaniepokojenie faktem, że Korea nie podejmuje skutecznych działań w celu ograniczenia połowów marlina białego w granicach określonych w zaleceniu 06-09.

⁽⁹⁾ CCAMLR, sprawozdanie z trzydziestego posiedzenia Komisji, Australia, Hobart, 24 października–4 listopada 2011 r., CCAMLR-XXX, pkt 9.12–9.28.

⁽¹⁰⁾ Sprawozdanie IOTC w sprawie zgodności dotyczące Korei przygotowane przez Komitet ds. Zgodności, 8. sesja Komitetu ds. Zgodności, 14–16 marca 2011 r., IOTC-2011-S15-CoC25Rev1[E].

⁽¹¹⁾ Sprawozdanie IOTC w sprawie zgodności z dnia 10 marca 2012 r., IOTC-2012-CoC09-CR14_Rev1[E].

⁽¹²⁾ Okólnik IOTC z dnia 12 lutego 2013 r.

⁽¹³⁾ Pismo ICCAT w sprawie uznania za niewspółpracujące państwo trzecie z dnia 4 marca 2010 r., okólnik ICCAT nr 590 z dnia 4 marca 2010 r.

- (58) W 2010 r. wystosowano do Korei pismo w sprawie uznania Korei za niewspółpracujące państwo trzecie dotyczące kilku uchybień w zakresie zgodności ze środkami zarządzania i wymogami w zakresie sprawozdawczości⁽¹⁴⁾. W piśmie tym poinformowano Koreę, że ICCAT podjęła decyzję o utrzymaniu statusu Korei jako niewspółpracującego państwa trzeciego na podstawie zalecenia 06-13 dotyczącego środków handlowych. Uznano ponadto, że Korea nie wywiązuje się ze swoich obowiązków zgodnie z zaleceniem 05-09 ICCAT dotyczącym obowiązków w zakresie sprawozdawczości statystycznej, zaleceniem 06-09 dotyczącym dalszego wzmocnienia planu odbudowy populacji marlina błękitnego i marlina białego oraz z zaleceniem 07-03 dotyczącym limitów połowowych południowego tuńczyka białego na lata 2008, 2009, 2010 i 2011. W tym duchu Komitet ds. Zgodności uznał, że Korea nie dostarczyła w wyznaczonym terminie wszystkich niezbędnych danych i sprawozdań. Stwierdzono problemy dotyczące braku sprawozdań, przedkładania informacji z opóźnieniem, niepełnej sprawozdawczości i niezadowalającej jakości danych. Komitet wyraził również obawę, że Korea nie podjęła skutecznych działań w celu kontrolowania połowów południowego tuńczyka białego w granicach określonych w zaleceniu 07-03 oraz połowów makrelosza określonych w zaleceniu 06-09, o czym świadczą przypadki przełowienia południowego tuńczyka białego i marlina białego w latach 2008 i 2009. W wyniku stwierdzenia tych braków ICCAT zwróciła się do Korei, w tym samym piśmie w sprawie uznania Korei za niewspółpracujące państwo trzecie: o bezzwłoczną odpowiedź na roczny okólnik sekretariatu dotyczący stosowania wymogów ICCAT w zakresie sprawozdawczości oraz o dokonanie w tym celu przeglądu procedur w zakresie gromadzenia danych i sprawozdawczości; o przekazanie sekretariatowi wstępnych planów zarządzania połowami południowego tuńczyka białego i makrelosza, w tym działań, które zostaną podjęte w celu utrzymania operacji wyładunku na ustalonych poziomach docelowych, oraz informacji dotyczących zdolności połowowej flot w odniesieniu do połowów, podczas których doszło do przełowienia.
- (59) ICCAT wystosowała do Korei pismo ostrzegawcze dotyczące kilku uchybień w zakresie zgodności w 2011 r.⁽¹⁵⁾ Komitet ds. Zgodności postanowił wyrazić swoją obawę dotyczącą faktu, że Korea nie wywiązuje się w pełni ze spoczywających na niej obowiązków zgodnie z zaleceniem ICCAT dotyczącym wspierania przestrzegania środków ochrony i zarządzania ICCAT przez podmioty krajowe umawiających się stron, współpracujące państwa niebędące członkami, podmioty gospodarcze lub podmioty rybołówcze (zalecenie 06-14). Komitet wyraził również obawę dotyczącą działalności koreańskich podmiotów krajowych w zakresie połowów tuńczyka tropikalnego w Zatoce Gwinejskiej, która może obejmować zakazane przeładunki dokonywane przez statki pływające pod banderą Ghany. Komitet zachęcił Koreę, aby rozwiązała problem udziału koreańskich podmiotów krajowych w nielegalnej działalności na tym łowisku.
- Wezwano wreszcie Koreę, aby poinformowała ICCAT o działaniach podjętych w celu wspierania przestrzegania przepisów przez koreańskie podmioty krajowe, które uczestniczą w połowach tuńczyka tropikalnego w Zatoce Gwinejskiej.
- (60) W 2012 r. ICCAT wystosowała do Korei pismo ostrzegawcze dotyczące działalności koreańskich podmiotów krajowych w zakresie połowów tuńczyka tropikalnego w Zatoce Gwinejskiej, która może obejmować zakazane przeładunki na morzu⁽¹⁶⁾. W piśmie tym ICCAT zwróciła się do Korei o podjęcie wszelkich niezbędnych działań w celu zagwarantowania, że koreańskie statki i podmioty krajowe nie uczestniczą w nielegalnych działaniach mających miejsce na tym łowisku.
- (61) Ponieważ Korea nie przeprowadziła kontroli statków pływających na morzu pełnym zgodnie z przepisami ustanowionymi przez RFMO oraz nie zapewniła przestrzegania zaleceń CCAMLR, ICCAT i IOTC przez statki pływające pod jej banderą, jej działania naruszają postanowienia art. 18 ust. 3 lit. a) porozumienia UNFSA wymagającego od państw, których statki prowadzą połowy na morzu pełnym, podjęcia środków kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przez te statki przepisów RFMO.
- (62) Jak opisano w motywie 57, Korea nie wypełnia obowiązków spoczywających na niej na mocy art. 18 ust. 3 lit. b) pkt (ii) porozumienia UNFSA, pozwalając swoim statkom prowadzić połowy z naruszeniem warunków ustalonych przez ICCAT. Nie spełniając norm zarządzania dotyczących oznakowania narzędzi połowowych, Korea nie spełnia wymogów art. 18 ust. 3 lit. d) porozumienia UNFSA. Korea nie przestrzega wymogów w zakresie rejestrowania i terminowej sprawozdawczości określonych w art. 18 ust. 3 lit. e) i g) porozumienia UNFSA, ponieważ nie przekazała IOTC i ICCAT informacji dotyczących sprawozdań rocznych, sprawozdań statystycznych i sprawozdań obserwatorów, danych dotyczących handlu i przyłowów. Korea nie spełnia warunków określonych w art. 18 ust. 3 lit. g) porozumienia UNFSA, ponieważ nie wywiązuje się z obowiązku przekazywania IOTC informacji dotyczących zestawienia zapisów VMS i monitorowania przeładunków na morzu.
- (63) Należy wreszcie zauważyć, że wbrew zaleceniom zawartym w pkt 25, 26 i 27 IPOA IUU Korea nie uaktualniła skutecznie krajowego planu działania na rzecz walki z połowami NNN.
- (64) Uwzględniając sytuację przedstawioną w niniejszej sekcji decyzji oraz na podstawie wszystkich faktów zgromadzonych przez Komisję i oświadczeń wydanych przez Koreę, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 3 i 6 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że Korea nie wypełniła obowiązków spoczywających na niej na mocy prawa międzynarodowego w odniesieniu do międzynarodowych zasad, regulacji i środków ochrony i zarządzania.

⁽¹⁴⁾ Pismo ICCAT w sprawie uznania za niewspółpracujące państwo trzecie z dnia 18 stycznia 2011 r., okólnik ICCAT nr 173 z dnia 18 stycznia 2011 r.

⁽¹⁵⁾ Pismo ostrzegawcze ICCAT z dnia 21 lutego 2012 r., okólnik ICCAT nr 636 z dnia 21 lutego 2012 r.

⁽¹⁶⁾ Pismo ostrzegawcze ICCAT z dnia 11 lutego 2013 r., okólnik ICCAT nr 610 z dnia 11 lutego 2013 r.

3.4. Szczególne ograniczenia krajów rozwijających się

- (65) Przypomina się, że według wskaźnika rozwoju społecznego ONZ ⁽¹⁷⁾ Korea jest państwem o wysokim stopniu rozwoju społecznego (12. miejsce wśród 186 państw). Z drugiej strony w załączniku V do rozporządzenia (WE) nr 1905/2006 Koreę zaliczono do kategorii krajów i terytoriów niebędących krajami rozwijającymi się.
- (66) Uwzględniając tę pozycję, Korei nie można uznać za państwo o szczególnych ograniczeniach bezpośrednio wynikających z jej poziomu rozwoju.
- (67) Należy zauważyć, że zgodnie z art. 20 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja zaakceptowała powiadomienie od Korei jako państwa bandery z dniem 1 stycznia 2010 r. Korea następnie potwierdziła, zgodnie z przepisami art. 20 ust. 1 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że wprowadziła krajowe rozwiązania w zakresie wdrożenia, kontroli i egzekwowania przepisów ustawowych i wykonawczych oraz środków ochrony i zarządzania, których muszą przestrzegać jej statki rybackie.
- (68) Komisja poinformowała Koreę o różnego rodzaju uchybieniach wykrytych podczas przeprowadzonych wizyt i odbytych posiedzeń. Komisja dążyła do nawiązania współpracy z władzami koreańskimi i osiągnięcia postępów we wdrażaniu działań naprawczych w związku z wykrytymi uchybieniami. Korea nie podjęła wystarczających działań naprawczych i nie osiągnęła pozytywnych rezultatów w korygowaniu wykrytych uchybień. Komisja przeanalizowała niedawną zmianę ustawy o rozwoju przemysłu oceanicznego, która ma na celu ustanowienie kar, stworzenie Centrum Monitorowania Rybołówstwa, rozszerzenie zakresu wyposażenia w urządzenia VMS na wszystkie statki prowadzące połowy dalekomorskie i stworzenie nowych programów szkoleń dla marynarzy. Ten nowy krajowy tekst prawny nie jest jeszcze zgodny z wymogami art. 62, 94, 117 i 118 konwencji UNCLOS, art. 18, 19 i 20 porozumienia UNFSA, jak również z zaleceniami różnych RFMO (których umawiającą się stroną jest Korea) z powodów wyjaśnionych już w sekcji 3 niniejszej decyzji. W odniesieniu do innych podkreślonych elementów Komisja potwierdziła na podstawie szeregu posiedzeń przeprowadzonych z władzami koreańskimi w okresie od kwietnia do lipca 2013 r., że Korea nie wprowadziła żadnego konkretnego i rzeczywistego planu wdrożenia tych działań i w dalszym ciągu nie jest w stanie wdrożyć swoich przepisów krajowych ani kontrolować swojej floty poza swoimi obszarami objętymi suwerennością państwową lub jurysdykcją krajową.
- (69) Sytuacja opisana powyżej w niniejszej sekcji potwierdza, że Korea jest krajem wysoko rozwiniętym posiadającym środki wystarczające do tego, aby sprostac zidentyfikowanym uchybieniom i skorygować je, niemniej władze koreańskie nadal nie wprowadzają i nie wdrażają środków mających na celu zwalczanie połowów NNN.

- (70) Uwzględniając sytuację przedstawioną w niniejszej sekcji decyzji oraz na podstawie wszystkich faktów zgromadzonych przez Komisję i oświadczeń wydanych przez Koreę, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 7 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że poziom rozwoju Korei nie ma negatywnego wpływu na jej stopień zaawansowania i ogólną działalność w odniesieniu do rybołówstwa.

4. POSTĘPOWANIE DOTYCZĄCE REPUBLIKI GHANY

- (71) Zgodnie z art. 20 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja zaakceptowała powiadomienie od Republiki Ghany (Ghany) jako państwa bandery z dniem 1 stycznia 2010 r.
- (72) W dniach 28–31 maja 2013 r. Komisja przy wsparciu ze strony EFCA przeprowadziła w Ghanie wizytę w ramach współpracy administracyjnej przewidzianej w art. 20 ust. 4 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.
- (73) Celem wizyty było zweryfikowanie informacji na temat wprowadzonych przez Ghane rozwiązań w zakresie wdrożenia, kontroli i egzekwowania przepisów ustawowych i wykonawczych oraz środków ochrony i zarządzania, których muszą przestrzegać jej statki rybackie, oraz informacji na temat środków podjętych przez Ghane w celu wypełnienia obowiązków w zakresie zwalczania połowów NNN i w celu spełnienia wymogów i punktów dotyczących wdrażania unijnego systemu świadectw połowowych.
- (74) Sprawozdanie końcowe z wizyty przesłano Ghanie w dniu 14 czerwca 2013 r.
- (75) W dniach 16–18 lipca 2013 r. Komisja przeprowadziła kolejną wizytę w Ghanie w celu przeprowadzenia działań następczych w związku z działaniami podjętymi podczas pierwszej wizyty. W dniu 17 lipca 2013 r. Komisja przekazała Ghanie uwagi na piśmie dotyczące zastanej sytuacji w państwie. W dniu 23 lipca odbyło się posiedzenie techniczne w formie wideokonferencji z udziałem władz Ghany i Komisji. Komisja przedstawiła Ghanie sprawozdanie z tego posiedzenia w dniu 1 sierpnia 2013 r.
- (76) Kolejne informacje od Ghany wpłynęły w dniu 23 września 2013 r.
- (77) Ghana jest umawiającą się stroną ICCAT, Międzynarodowej Komisji Wielorybicznej (IWC), Komisji ds. Rybołówstwa Śródlądowego i Akwakultury Afryki (CIFA), Komitetu ds. Rybołówstwa w Środkowo-Zachodniej Części Zatoki Gwinejskiej (FCWC) i Komitetu ds. Rybołówstwa na Środkowym i Wschodnim Atlantyku (CECAF), które stanowią subregionalne organy doradcze ds. rybołówstwa.

⁽¹⁷⁾ Porównaj: przypis 8.

- (78) Ghana ratyfikowała konwencję UNCLOS. W 2009 r. podpisała również Umowę FAO o środkach stosowanych przez państwo portu w celu zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania („umowa FAO o środkach stosowanych przez państwo portu”).
- (79) W celu przeprowadzenia oceny przestrzegania przez Ghanę jej międzynarodowych zobowiązań jako państwa bandery, państwa portu, państwa nadbrzeżnego lub państwa zbytu⁽¹⁸⁾, określonych w międzynarodowych porozumieniach, o których mowa w motywie 76, i ustanowionych przez RFMO, o których mowa w motywach 76 i 79, Komisja zgromadziła i przeanalizowała wszystkie informacje, które uznała za niezbędne do celów takiej oceny.
- (80) Komisja korzystała z informacji pochodzących z dostępnych danych opublikowanych przez ICCAT, Komisję ds. Rybołówstwa Północno-Wschodniego Atlantyku (NEAFC), Organizację Rybołówstwa Południowo-Wschodniego Atlantyku (SEAFO) i Organizację Rybołówstwa Północno-Zachodniego Atlantyku (NAFO) w postaci sprawozdań w sprawie zgodności lub w postaci wykazów statków NNN, a także z publicznie dostępnych informacji pochodzących ze sprawozdania Departamentu Handlu Stanów Zjednoczonych Krajowej Służby Rybołówstwa Morskiego⁽¹⁹⁾. Ponadto Komisja wykorzystała wyniki uzyskane podczas wizyt przeprowadzonych w 2013 r. w Ghanie.

5. MOŻLIWOŚĆ UZNANIA GHANY ZA NIEWSPÓLPRACUJĄCE PAŃSTWO TRZECIE

- (81) Zgodnie z art. 31 ust. 3 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja przeprowadziła analizę obowiązków Ghany jako państwa bandery, państwa portu, państwa nadbrzeżnego lub państwa zbytu. Do celów tego przeglądu Komisja uwzględniła elementy wymienione w art. 31 ust. 4–7 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.

5.1. Powtarzające się przypadki statków prowadzących połowy NNN oraz przepływów handlowych produktów pochodzących z połowów NNN (art. 31 ust. 4 lit. a) i b) rozporządzenia w sprawie połowów NNN)

- (82) Na podstawie informacji pochodzących z wykazów statków NNN sporządzonych przez RFMO i zebranych podczas wizyt na miejscu przeprowadzonych w Ghanie w maju i lipcu 2013 r. Komisja stwierdziła, że statek rybacki Yucatan Basin prowadzący połowy NNN, uwzględniony w wykazach sporządzonych przez regionalne organizacje ds. rybołówstwa NAFO, SEAFO i NEAFC zmienił nazwę na „Trinity” i jest obecnie zarejestrowany pod banderą Ghany⁽²⁰⁾.

- (83) W tym kontekście przypomina się, że zgodnie z art. 94 ust. 1 i 2 konwencji UNCLOS, jeżeli chodzi o obowiązki państwa bandery, każde państwo skutecznie wykonuje swoją jurysdykcję i kontrolę nad statkiem podnoszącym jego banderę oraz jego kapitanem, oficerami i załogą. W artykule tym ustanowiono również obowiązek prowadzenia przez państwo rejestru statków podnoszących jego banderę. W związku z tą konkretną sprawą i obowiązującymi procedurami Komisja uważa, że Ghana nie jest w stanie zapobiec rejestracji statków NNN pod swoją banderą, co świadczy o tym, że nie wywiązuje się z obowiązków spoczywających na niej jako na państwie bandery na mocy prawa międzynarodowego.

- (84) Ponadto w ramach wdrażania rozporządzenia UE w sprawie połowów NNN przez państwa członkowskie Unii Komisja zebrała dowody na powtarzające się przypadki naruszania przepisów przez statki pływające pod banderą Ghany wbrew środkom ochrony i zarządzania ICCAT, w wyniku czego UE wystosowała oficjalne powiadomienie do sekretariatu ICCAT dotyczące Ghany w dniu 23 kwietnia 2013 r. UE przedstawiła sekretariatowi ICCAT wszystkie informacje uzupełniające na potwierdzenie faktów. Naruszenia dotyczyły powtarzających się przeładunków na morzu prowadzonych przez sejnery tuńczykowe pływające pod banderą Ghany na obszarze ICCAT z naruszeniem zakazu przeładunku na morzu wynikającego z przepisów ICCAT (zalecenie ICCAT 12-06). Ponadto oficjalne powiadomienie sekretariatu ICCAT wskazało na domniemane działanie Ghany niezgodnie z zaleceniem ICCAT 03-14 dotyczącym minimalnych norm w zakresie ustanowienia VMS w obszarze objętym konwencją ICCAT. Po otrzymaniu tej informacji sekretariat ICCAT poinformował władze Ghany w dniu 30 kwietnia 2013 r. o możliwej niezgodności z przepisami ICCAT i wezwał Ghanę do przedstawienia wyników jej dochodzeń prowadzonych w tej sprawie do dnia 18 października 2013 r.

- (85) W tym kontekście w latach 2009–2012 kilka sejnery tuńczykowych pływających pod banderą Ghany kilkakrotnie dokonało nielegalnego przeładunku na morzu na obszarze ICCAT na dwa inne transportowce również pływające pod banderą Ghany. Zgodnie z treścią zalecenia ICCAT 06-11⁽²¹⁾ sejnery tuńczykowe nie mogą dokonywać przeładunku gatunków tuńczyka na morzu na obszarze ICCAT. Komisja ustaliła, że powtarzające się przypadki dokonywania przeładunku na morzu naruszały postanowienia tego zalecenia ICCAT oraz zauważyła, że te niezgodne z prawem operacje zostały zatwierdzone przez władze Ghany na ghańskich świadectwach połowowych dołączonych do produktów rybołówstwa przywożonych do UE.

- (86) Równolegle Komisja zebrała dowody potwierdzające, że Ghana przed dniem 1 października 2012 r. nigdy nie nałożyła na swoje statki rybackie połowiące tuńczyka na obszarze ICCAT obowiązku zgłaszania pozycji geograficznych, co jest sprzeczne z postanowieniami pkt 3, 4 i 5 zalecenia ICCAT 03-14.

⁽¹⁸⁾ W sprawie państwa zbytu i odpowiednich środków zob. pkt 65–76 międzynarodowego planu działania FAO na rzecz zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania oraz art. 11 ust. 2 Kodeksu odpowiedzialnego rybołówstwa FAO z 1995 r.

⁽¹⁹⁾ Informacje pochodzące ze strony internetowej: http://www.nmfs.noaa.gov/ia/iuu/msra_page/2013_biennial_report_to_congress_jan_11_2013_final.pdf

⁽²⁰⁾ Informacje pochodzące ze stron internetowych: <http://www.neafc.org/mcs/iuu/blist> i <http://iuu-vessels.org/iuu/iuu/search>

⁽²¹⁾ Zalecenie ICCAT 06-11 ustanawiające program przeładunku, zgodnie z którym wszystkie operacje przeładunku tuńczyka i gatunków tuńczykopodobnych muszą odbywać się w porcie na obszarze objętym konwencją ICCAT.

- (87) Podobnie w ramach wdrażania rozporządzenia w sprawie połowów NNN przez państwa członkowskie Unii, Komisja zebrała dowody na powtarzające się przypadki naruszania przepisów NNN przez statki pływające pod banderą Ghany, które nie posiadały upoważnienia do połowów na wodach objętych jurysdykcją państw sąsiadujących (np. Togo, Beninu, Wybrzeża Kości Słoniowej i w.s.e. Nigerii). Komisja zauważyła, że naruszenia zostały wykryte przez państwa członkowskie w ramach prowadzonej przez nie weryfikacji informacji zawartych w świadectwach połowowych zatwierdzonych przez władze Ghany.
- (88) Komisja zauważyła również, że Ghana jako państwo nadbrzeżne nie podjęła odpowiednich środków w odniesieniu do powtarzających się połowów NNN dokonywanych przez statki rybackie prowadzące działalność na jej wodach morskich lub korzystające z jej portów. Wspomniane połowy NNN zostały odpowiednio udokumentowane w ostatnich trzech rocznych sprawozdaniach z monitorowania, kontroli i nadzoru przekazanych Komisji przez władze Ghany w trakcie wizyty przeprowadzonej w maju 2013 r.
- (89) Zgodnie z art. 31 ust. 4 lit. b) Komisja zbadała również środki podjęte przez Ghanę w odniesieniu do wprowadzania na jej rynek produktów rybołówstwa pochodzących z połowów NNN.
- (90) W tym względzie Komisja zauważyła, że Ghana nie podjęła odpowiednich środków w odniesieniu do stale wprowadzanych na jej rynek i do jej przemysłu produktów rybołówstwa pochodzących z połowów NNN. W ramach wdrażania rozporządzenia w sprawie połowów NNN przez państwa członkowskie Komisja zebrała dowody potwierdzające, że produkty rybołówstwa (głównie gatunki tuńczyka) nielegalnie złowione lub przeładowane na obszarze ICCAT lub w w.s.e. państw sąsiadujących przez ghańskie i zagraniczne statki zostały wyładowane w ghańskim porcie Tema, następnie sprzedane ghańskim przedsiębiorstwom przez ghańskie podmioty dokonujące połowów oraz przetworzone przez ghańskie zakłady, zaś właściwe organy Ghany nie wykryły tych produktów ani nie zapobiegły ich wprowadzeniu do ghańskiego łańcucha dostaw.
- (91) Uwzględniając sytuację przedstawioną w niniejszej sekcji decyzji, Komisja uważa, że wykazano, iż statki ghańskie i statki prowadzące działalność na wodach morskich Ghany kilkakrotnie prowadziły połowy NNN.
- (92) Uwzględniając sytuację przedstawioną w niniejszej sekcji decyzji oraz na podstawie wszystkich faktów zgromadzonych przez Komisję i oświadczeń wydanych przez przedmiotowe państwo, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 3 i 4 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że Ghana nie wypełniła obowiązków spoczywających na niej jako na państwie bandery na mocy prawa międzynarodowego w odniesieniu do statków NNN i połowów NNN prowadzonych lub wspieranych przez statki rybackie pływające pod jej banderą lub przez jej podmioty krajowe oraz że nie podjęła ona wystarczających działań w celu przeciwdziałania udokumentowanym i powtarzającym się połowom NNN prowadzonym przez statki pływające wcześniej pod jej banderą, a także że nie wypełniła obowiązków spoczywających na niej jako na państwie zbytu na mocy prawa międzynarodowego,

które polegały na uniemożliwieniu wprowadzania na rynek produktów rybołówstwa pochodzących z połowów NNN.

5.2. Niewypełnienie obowiązku współpracy i egzekwowania prawa (art. 31 ust. 5 rozporządzenia w sprawie połowów NNN)

- (93) Jeżeli chodzi o kwestię dotyczącą tego, czy Ghana prowadzi skuteczną współpracę z Komisją i państwami członkowskimi UE w zakresie badania przypadków prowadzenia połowów NNN i działalności związanej z takimi połowami, należy odnotować, że dowody zgromadzone przez Komisję wskazują, iż Ghana nie wypełniła obowiązków spoczywających na niej jako na państwie bandery na mocy prawa międzynarodowego.
- (94) W szczególności Komisja przeanalizowała to, w jaki sposób Ghana prowadziła współpracę w ramach procedur przewidzianych w rozporządzeniu w sprawie połowów NNN, czy Ghana podjęła skuteczne środki egzekucyjne w stosunku do podmiotów odpowiedzialnych za wykrytą działalność połowową NNN określoną w motywach 83–85 oraz czy wymierzono wystarczająco surowe kary w celu pozbawienia sprawców korzyści uzyskanych w wyniku połowów NNN.
- (95) W odniesieniu do obowiązków Ghany zarówno w zakresie współpracy, jak i egzekwowania, przypomina się sytuację kilku statków poławiających tuńczyka pływających pod banderą Ghany, które prowadzą działalność z naruszeniem środków ochrony i zarządzania ICCAT lub z naruszeniem prawa krajowego i przepisów sąsiednich państw (w szczególności Togo, Beninu, Wybrzeża Kości Słoniowej i Nigerii). W odniesieniu do tych konkretnych przypadków Komisja zgromadziła dowody świadczące o tym, że Ghana wielokrotnie nie przedłożyła żadnej odpowiedzi ani stosownych odpowiedzi na wnioski o pomoc przekazywane przez państwa członkowskie Unii na podstawie rozporządzenia w sprawie połowów NNN. Komisja uważa, że nieupoważnione połowy przez te ghańskie statki w wyłącznej strefie ekonomicznej sąsiednich państw nadbrzeżnych stanowi naruszenie art. 62 ust. 4 konwencji UNCLOS, ponieważ przedmiotowe połowy prowadzono niezgodnie z warunkami ustanowionymi w przepisach ustawowych i wykonawczych wspomnianych państw nadbrzeżnych. Ponadto w trakcie wizyty przeprowadzonej w maju 2013 r. Komisja ustaliła, że Ghana nie powiadomiła o wykrytych naruszeniach w stosunku do sąsiednich państw nadbrzeżnych, których bezpośrednio dotyczą przedmiotowe nielicencjonowane połowy gatunków daleko migrujących na ich wodach, co stanowi naruszenie obowiązków Ghany w zakresie współpracy na mocy art. 64 konwencji UNCLOS.
- (96) W związku z tą sytuacją Komisja zauważyła, że Ghana nie kontrolowała skutecznie tych połowów i nie wykryła powtarzających się naruszeń zasad międzynarodowych i krajowych popełnianych przez jej statki. Komisja ustaliła, że Ghana nie posiadała informacji o tym, gdzie i na których obcych wodach faktycznie prowadzi działalność jej statki rybackie. Fakty te wskazują ponadto na brak zdolności Ghany jako państwa bandery do monitorowania i kontrolowania połowów prowadzonych przez jej flotę oraz do poddawania swojej jurysdykcji każdego statku pływającego pod jej banderą, jak przewidziano w art. 94 konwencji UNCLOS.

- (97) Przewidziano również możliwość stosowania przez umawiające się państwa ICCAT procedur RFMO dotyczących powstrzymywania działalności statków, które zgłoszono jako prowadzące działalność podważającą skuteczność środków ochrony i zarządzania RFMO, do czasu podjęcia właściwych działań przez państwo bandery.
- (98) Działania Ghany w odniesieniu do rejestracji statków rybackich również nie są zgodne z zaleceniami zawartymi w pkt 34 i 44 planu IPOA IUU, w których zaleca się państwom bandery dopilnowanie, aby statki rybackie uprawnione do pływania pod ich banderą nie prowadziły ani nie wspierały połowów NNN, oraz zachęca się państwa bandery do przyjęcia środków mających na celu zapewnienie, aby żaden statek nie mógł dokonywać połowów, jeżeli nie jest do tego upoważniony zgodnie z przepisami krajowymi na obszarach objętych jurysdykcją krajową.
- (99) W szczególności w trakcie wizyty przeprowadzonej w maju 2013 r. Komisja zgromadziła dowody świadczące o tym, że do kwietnia 2013 r. Ghana nie posiadała żadnych procedur weryfikacji i sprawdzania informacji przedkładanych przez ghańskie podmioty gospodarcze na temat połowów objętych świadectwami połowowymi zatwierdzonymi przez Ghanę. Na podstawie tego faktu oraz informacji potwierdzających przedłożonych przez właściwe organy państw członkowskich Komisja ustaliła, że Ghana nie jest w stanie sponować skutecznej kontroli nad połowami prowadzonymi przez jej flotę rybacką oraz że Ghana napotyka znaczne trudności w zapewnieniu wiarygodnego poświadczania produktów rybołówstwa pochodzących z połowów prowadzonych przez jej statki rybackie. W trakcie wizyty na miejscu przeprowadzonej w maju 2013 r. Komisja zauważyła, że od kwietnia 2013 r. podjęto pewne działania naprawcze mające na celu poprawę wiarygodności systemu świadectw połowowych. Komisja uważa jednak, że z uwagi na brak rzeczywistej kontroli i monitorowania połowów prowadzonych przez ghańską flotę nowe procedury ustanowione w maju 2013 r. nie doprowadziły jeszcze do wystarczającego rozwiązania wykrytych problemów w zakresie egzekwowania prawa.
- (100) Pod tym względem weryfikacje i inspekcje przeprowadzone przez państwa członkowskie w zakresie produktów rybołówstwa objętych ghańskimi świadectwami połowowymi umożliwiły wykrycie powtarzających się połowów NNN prowadzonych przez ghańskie statki połowiące tuńczyka oraz zwróciły uwagę na fakt, że Ghana zatwierdzała świadectwa połowowe bez faktycznego zweryfikowania i sprawdzenia informacji przedkładanych przez podmioty gospodarcze. W związku z tym kilka państw członkowskich Unii odrzuciło na granicy Unii kilka przywozów produktów rybołówstwa pochodzących z nielegalnych połowów dokonanych przez ghańskie statki.
- (101) Ponadto Komisja zgromadziła dowody potwierdzające, że Ghana nie jest w stanie współpracować z Unią w celu zapewnienia informacji zwrotnych dotyczących domniemanej działalności połowowej NNN prowadzonej przez jej statki prowadzące działalność na obszarze ICCAT. W tej kwestii Komisja ustaliła, że Ghana nie jest w stanie podać państwom członkowskim UE pozycji geograficznych jej statków rybackich prowadzących działalność na obszarze ICCAT za okres przed dniem 1 października 2012 r., co stanowi naruszenie zalecenia ICCAT 03-14⁽²²⁾. Komisja zauważyła, że we wspomnianym powyżej okresie Ghana nie zainstalowała urządzeń VMS na pokładzie statków połowiących tuńczyka prowadzących działalność na obszarze ICCAT oraz że Ghana nie nałożyła na swoje statki rybackie żadnych obowiązków w zakresie sprawozdawczości, co jest sprzeczne z pkt 3, 4 i 5 zalecenia ICCAT 03-14. Przedmiotowa sytuacja wskazuje, że Ghana nie jest w stanie właściwie przeprowadzić dochodzenia, udzielić odpowiedzi ani uzupełnić informacji w sprawie domniemanych połowów NNN i powiązanych działań wykrytych przez państwa członkowskie UE.
- (102) Wspomniany powyżej stan faktyczny przedstawiony w motywach 92–100 wskazuje, że Ghana nie spełnia warunków określonych w art. 94 ust. 2 lit. b) konwencji UNCLOS, który stanowi, że państwo bandery poddaje swojej jurysdykcji zgodnie ze swoim prawem krajowym każdy statek podnoszący jego banderę oraz jego kapitań, oficerów i załogę.
- (103) Działania Ghany w odniesieniu do współpracy z innymi państwami nie są również zgodne z zaleceniami określonymi w pkt 28 planu IPOA IUU, w którym zaleca się państwom koordynację ich działań i bezpośrednią współpracę w celu zapobiegania połowom NNN oraz ich powstrzymywania i eliminowania, w szczególności poprzez opracowanie mechanizmów współpracy umożliwiających między innymi szybkie reagowanie na połowy NNN.
- (104) Działania Ghany w odniesieniu do monitorowania, kontroli i nadzoru nie są również zgodne z zaleceniami przedstawionymi w pkt 24 planu IPOA IUU, w którym państwom bandery zaleca się, aby zapewniły stosowanie kompleksowych i skutecznych środków monitorowania, kontroli i nadzoru w odniesieniu do działalności połowowej. Komisja zauważyła, że opisana sytuacja uniemożliwia Ghanie skuteczną współpracę z państwami członkowskimi UE. Ghana nie jest w stanie odpowiadać na ich wnioski ani przeprowadzić dochodzenia, udzielić odpowiedzi i uzupełnić informacji w sprawie wykrytych przypadków domniemanych połowów NNN.
- (105) Komisja zauważyła, że poza wspomnianym brakiem zdolności do przeprowadzenia dochodzenia, udzielenia odpowiedzi i uzupełnienia informacji w sprawie domniemanych połowów NNN Ghana nie wprowadziła również

⁽²²⁾ Zalecenie ICCAT 03-14 w sprawie minimalnych norm w zakresie ustanowienia satelitarnego systemu monitorowania statków (VMS) w obszarze objętym konwencją ICCAT.

skutecznych środków egzekucyjnych ani kar wobec statków i podmiotów gospodarczych dokonujących pogwałceń i naruszeń opisanych w motywach 83–85. W tej kwestii podczas wizyty na miejscu przeprowadzonej w maju 2013 r. Komisja zauważyła, że Ghana powołała międzyresortowy komitet w celu przeprowadzenia dochodzenia i podjęcia działań w zakresie egzekwowania prawa w odniesieniu do wspomnianych powyżej domniemych naruszeń, nie zaobserwowano jednak dotychczas żadnych konkretnych postępów.

- (106) Na podstawie regulacji w zakresie rybołówstwa i rocznych sprawozdań w sprawie monitorowania, kontroli i nadzoru składanych przez Ghanę przez ostatnie trzy lata Komisja zauważyła, że Ghana posiada ramy prawne, w których przewiduje się odstraszający system kar, jednak do niedawna nie stosowano niemal żadnych kar, chociaż procedury egzekwowania prawa i ścigania nie przynoszą rezultatów.
- (107) Ponadto w trakcie wizyty przeprowadzonej w maju 2013 r. Komisja ustaliła, że ghańskie ministerstwo rozwoju rybołówstwa i akwakultury nie posiada służby prawnej odpowiedzialnej za wszczynanie postępowań przeciwko osobom fizycznym lub przedsiębiorstwom odpowiedzialnym za działalność połowową NNN. W tym względzie Komisja ustaliła, że w procedurach prawnych określonych w art. 115 i 116 ghańskiej ustawy o rybołówstwie z 2002 r. przewiduje się właściwość sądów w zakresie rozpatrywania naruszeń przepisów ustawowych i wykonawczych w zakresie rybołówstwa, z wyjątkiem przypadków, w których za zgodą prokuratora wobec sprawców można zastosować kary administracyjne. Komisja zauważyła również, że stosowanie ghańskich procedur prawnych w zakresie egzekwowania prawa i nakładania kar wiąże się ze znacznymi problemami (np. długotrwałość procedur; niezadowolające rezultaty pod względem wykrytych naruszeń i zastosowanych kar). W tym kontekście Komisja uważa, że obowiązujące procedury egzekwowania prawa i ścigania nie pozwalają właściwym organom ghańskim na podejmowanie skutecznych działań w zakresie egzekwowania prawa, w szczególności uniemożliwiają nakładanie wystarczająco surowych kar w celu pozbawienia sprawców korzyści uzyskanych w wyniku połowów NNN.
- (108) Wspomniany powyżej stan faktyczny przedstawiony w motywach 103–106 stanowi dowód na niezdolność Ghany do sprawowania pełnej jurysdykcji nad jej statkami rybackimi oraz wskazuje, że Ghana nie spełnia warunków określonych w art. 94 ust. 2 lit. b) konwencji UNCLOS, który stanowi, że państwo bandery poddaje swojej jurysdykcji zgodnie ze swoim prawem krajowym każdy statek podnoszący jego banderę oraz jego kapitań, oficerów i załogę.
- (109) Ponadto na podstawie informacji uzyskanych przez Komisję w wyniku wizyt można stwierdzić, że Ghana nie posiada aktualnego rejestru. Władze ghańskie zgłosiły, że krajowy rejestr obejmuje 327 statków rybackich pływających pod banderą Ghany. Liczba ta nie zgadza się jednak z danymi uzyskanymi przez Komisję w wyniku

wizyty, zgodnie z którymi liczba ghańskich statków posiadających ważną licencję połowową wynosi 117. W tym względzie, biorąc pod uwagę ewidentną niespójność między liczbą statków rybackich pływających pod banderą Ghany a liczbą statków posiadających ghańską licencję połowową, podczas wizyty przeprowadzonej w maju 2013 r. ghański organ administracji morskiej (GMA) uznał potrzebę zweryfikowania i zaktualizowania ghańskiego rejestru statków rybackich. W związku z tą sytuacją Komisja uznała, że Ghana nie spełnia obowiązków spoczywających na niej jako na państwie bandery na mocy prawa międzynarodowego, w szczególności w odniesieniu do art. 94 ust. 2 konwencji UNCLOS dotyczącego zobowiązania każdego państwa bandery do prowadzenia wiarygodnego rejestru statków pływających pod jego banderą.

- (110) Działania Ghany w odniesieniu do rejestracji statków rybackich nie są również zgodne z zaleceniami określonymi w pkt 36 i 38 planu IPOA IUU, w których zaleca się państwom bandery unikanie rejestrowania statków, które w przeszłości nie przestrzegały przepisów, i zachęca się państwa bandery do powstrzymywania statków od rejestrowania się pod inną banderą w celu uniknięcia konieczności stosowania środków ochrony i zarządzania lub przepisów przyjętych na poziomie krajowym, regionalnym lub globalnym.
- (111) Działania Ghany w odniesieniu do skutecznych środków egzekucyjnych nie są również zgodne z zaleceniami określonymi w pkt 21 planu IPOA IUU, w którym zaleca się państwom zapewnienie odpowiednio surowych kar za połowy NNN prowadzone przez statki w celu skutecznego zapobiegania połowom NNN oraz ich powstrzymywania i eliminowania, a także w celu pozbawiania sprawców korzyści uzyskanych w wyniku takich połowów. Ponadto Ghana nie wdrożyła krajowego planu działania na rzecz walki z połowami NNN, a zatem nie spełnia zaleceń określonych w pkt 25, 26 i 27 planu IPOA IUU.
- (112) Podczas wizyty w maju 2013 r. Komisja ustaliła, że w ghańskich przepisach ustawowych i wykonawczych nie przewiduje się obowiązku zgłaszania przez statki rybackie państw trzecich prowadzące działalność w Ghanie na podstawie ghańskich licencji połowowych ich pozycji VMS właściwym organom ghańskim. Ponadto Ghana nie wymaga, aby zagraniczne statki prowadzące działalność w w.s.e. uzyskiwały ghańską licencję połowową. Komisja uważa, że w takich okolicznościach Ghana jako państwo nadbrzeżne nie może zapewnić skutecznej kontroli i monitorowania działalności statków rybackich państw trzecich prowadzących działalność na jej wodach, ponieważ VMS jest powszechnie uznawany za wiarygodne narzędzie monitorowania działalności połowowej. Taką analizę potwierdzają powtarzające się przypadki połowów NNN zgłaszane w sprawozdaniach z monitorowania, kontroli i nadzoru składanych przez Ghanę przez ostatnie trzy lata. W szczególności we wspomnianych oficjalnych sprawozdaniach podkreśla się, że władze ghańskie często zajmują ghańskie statki przemysłowe lub półprzemysłowe lub nakładają na nie kary za nielegalną działalność połowową na obszarze

zarezerwowanym dla rybaków trudniących się tradycyjnym łodziowym rybołówstwem przybrzeżnym (obszar o głębokości poniżej 30 m). W tej sytuacji Komisja uważa, że przedmiotowy brak kontroli i monitorowania przez Ghanę wspomnianych statków prowadzących działalność na jej wodach morskich stwarza warunki sprzyjające działalności połowowej NNN w ghańskiej w.s.e.

- (113) Podobnie podczas wizyty przeprowadzonej w maju 2013 r. Komisja zauważyła, że właściwy organ ghański odpowiedzialny za monitorowanie oraz sprawowanie kontroli i nadzoru nad działalnością połowową w ghańskiej w.s.e. nie dysponuje środkami do prowadzenia operacji i inspekcji na morzu. Komisja Rybołówstwa opiera się wyłącznie na środkach logistycznych i statkach patrolowych ghańskiej marynarki wojennej. Ponadto Komisja zaobserwowała, że koordynacja działań i współpraca między Komisją Rybołówstwa i ghańską marynarką wojenną jest niewystarczająca, aby zapewnić skuteczny system monitorowania, kontroli i nadzoru działalności połowowej w ghańskiej w.s.e. Komisja jest zdania, że wspomniany brak środków do prowadzenia interwencji na morzu zagraża wszelkim działaniom w zakresie egzekwowania prawa oraz stwarza warunki sprzyjające rozprzestrzenianiu się potwierdzonych połowów NNN w ghańskiej w.s.e.
- (114) Komisja zwróciła uwagę na istotny brak równowagi między zdolnościami administracyjnymi Ghany do monitorowania i kontroli działalności połowowej statków przemysłowych prowadzących działalność na jej wodach a liczbą licencji połowowych udzielonych statkom przemysłowym upoważnionym do prowadzenia działalności w ghańskiej w.s.e. (117 przemysłowych statków rybackich posiada upoważnienie do prowadzenia działalności w ghańskiej w.s.e. poza 12 000 tradycyjnych łodzi zajmujących się rybołówstwem przybrzeżnym). Sytuacja ta potwierdza, że w porównaniu z wielkością działalności połowowej odbywającej się na wodach objętych jurysdykcją Ghany jej zdolność w zakresie egzekwowania prawa jest niewystarczająca. Ponadto Komisja zaobserwowała, że Ghana nie przyjęła krajowego planu zarządzania połowami w oparciu o najlepsze dostępne informacje naukowe zgodnie z art. 61 ust. 2 i art. 62 ust. 4 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza.
- (115) W wyniku faktów przedstawionych w motywach 111–113 Komisja uznaje, że Ghana jako państwo nabrzeżne nie wypełniła spoczywających na niej obowiązków przewidzianych w art. 61 ust. 2 i art. 62 ust. 1 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, zgodnie z którym, uwzględniając najlepsze dostępne mu dane naukowe, państwo nadbrzeżne zapewnia ochronę żywych zasobów wyłącznej strefy ekonomicznej przed niebezpieczeństwem przełowienia, poprzez stosowanie właściwych środków w celu zachowania ich i właściwego gospodarowania nimi.
- (116) W odniesieniu do historii, charakteru, okoliczności, zakresu i znaczenia przejawów rozważanych połowów NNN Komisja uwzględniła powtarzającą się działalność połowową NNN statków pływających pod banderą Ghany do 2013 r.
- (117) W tym względzie należy zauważyć, że Ghana otrzymała w latach 2011–2013 od ICCAT szereg pism ostrzegaw-

czych, w których zarzucano jej niepełne i nieskuteczne wywiązywanie się ze spoczywających na niej obowiązków zgodnie z zaleceniami 09-01, 10-01 i 11-01 dotyczącymi wieloletniego programu ochrony opastuna i gospodarowania jego zasobami. Ghańska flota prowadząca działalność na obszarze ICCAT przez szereg lat nie przestrzegała limitów połowowych opastuna nałożonych przez ICCAT, a Ghana nie podjęła skutecznych działań w celu naprawy sytuacji, w której systematycznie dochodziło do przełowienia opastuna. Ghana nie przestrzega limitów kwot połowowych opastuna przydzielonych zgodnie z zaleceniami ICCAT. Chociaż Komisja przyznaje, że Ghana poczyniła postępy w zakresie zwrotów kwot za minione lata, w których dochodziło do przełowienia opastuna, zauważa również, że Ghana zablokowała jedynie dalsze zwiększanie swojej zdolności połowowej, nie podjęła natomiast działań mających na celu zapewnienie zgodności z zaleceniami ICCAT, o których mowa powyżej. W tym kontekście Komisja jest zdania, że ta utrzymująca się nadmierna zdolność ghańskiej floty połowiącej tuńczyka na obszarze ICCAT oraz związane z nią przypadki przełowienia opastuna (w szczególności w latach 2008, 2009 i 2010), jest strukturalnym przejawem połowów NNN prowadzonych przez ghańską flotę połowiącą tuńczyka na obszarze ICCAT oraz narusza ogólne warunki określone w art. 62 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza w sprawie wykorzystania żywych zasobów.

- (118) W odniesieniu do obecnych możliwości władz Ghany należy zauważyć, że według wskaźnika rozwoju społecznego ONZ⁽²³⁾ Ghana jest państwem o średnim rozwoju społecznym (135. miejsce wśród 186 państw). Potwierdza to również załącznik II do rozporządzenia (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiającego instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju⁽²⁴⁾, w którym Ghana jest wymieniana w kategorii krajów o niskich dochodach.
- (119) Niezależnie od analizy przeprowadzonej w motywie 117 zauważa się, że na podstawie informacji zgromadzonych w trakcie wizyty przeprowadzonej w maju 2013 r. można stwierdzić, iż uprawnienia organów Ghany wynikające z ram prawnych są wystarczające, system nie dysponuje jednak przede wszystkim niezbędnymi strukturami administracyjnymi i organizacyjnymi, które ułatwiłyby organom wykonywanie ich ustawowych obowiązków. Sytuacja ta stanowi zarazem czynnik ograniczający zdolność właściwych organów do współpracy z innymi państwami oraz do prowadzenia działań w zakresie egzekwowania prawa.
- (120) Uwzględniając sytuację przedstawioną w niniejszej sekcji decyzji oraz na podstawie wszystkich faktów zgromadzonych przez Komisję i oświadczeń wydanych przez Ghanę, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 3 i 5 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że Ghana nie wypełniła obowiązków spoczywających na niej jako na państwie bandery i państwie nabrzeżnym na mocy prawa międzynarodowego w odniesieniu do współpracy i działań w zakresie egzekwowania prawa.

⁽²³⁾ Porównaj: przypis 8.

⁽²⁴⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41.

5.3. Niewypełnienie obowiązku wdrażania zasad międzynarodowych (art. 31 ust. 6 rozporządzenia w sprawie połowów NNN)

- (121) Ghana ratyfikowała konwencję UNCLOS. W 2010 r. podpisała umowę FAO o środkach stosowanych przez państwo portu. Ponadto Ghana jest umawiającą się stroną ICCAT. Ghana jest także członkiem Komitetu ds. Rybołówstwa w Środkowo-Zachodniej Części Zatoki Gwinejskiej (FCWC), który stanowi subregionalny organ doradczy ds. rybołówstwa.
- (122) Komisja przeanalizowała wszystkie informacje na temat zachowania przez Ghanę zgodności z przepisami FCWC. W grudniu 2009 r. przyjęto regionalny plan działania dotyczący połowów NNN w strefach morskich państw będących członkami FCWC (FCWC RPOA). W następnym posiedzeniu grupy roboczej FCWC ds. połowów NNN w kwietniu 2010 r. przyjęto określone działania, które należy przeprowadzić na szczeblu krajowym, dotyczące w szczególności metod rejestracji statków, współpracy między państwami będącymi członkami FCWC na rzecz zwiększenia świadomości, porozumienia w sprawie środków państw portu i sporządzenia wykazu statków przemysłowych upoważnionych do połowów w każdym państwie będącym członkiem FCWC⁽²⁵⁾. Ponadto podczas pierwszej sesji konferencji ministerialnej FCWC, która odbyła się w grudniu 2009 r., w Deklaracji z Akry w sprawie zwalczania nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów postanowiono, że wszystkie państwa będące członkami FCWC w pełni stosują się do międzynarodowego planu działania.
- (123) Ghana nie podjęła żadnych kroków w celu wdrożenia FCWC RPOA ani zaleceń przedstawionych podczas pierwszego posiedzenia grupy roboczej FCWC ds. połowów NNN.
- (124) Komisja przeanalizowała wszelkie informacje, która uznała za istotne w kwestii wypełniania przez Ghanę spoczywających na niej obowiązków wynikających z jej statusu strony umawiającej się ICCAT.
- (125) Przypomina się, że w 2010 r. ICCAT wystosowała do Ghany pismo dotyczące uznania Ghany za niewspółpracujące państwo trzecie w związku z niedostateczną sprawozdawczością⁽²⁶⁾. W piśmie tym Ghana została uznana przez ICCAT za niewspółpracujące państwo trzecie zgodnie z wydanymi przez ICCAT zaleceniami w sprawie środków handlowych (06-13) oraz zarzucono jej, że nie wywiązuje się w pełni i skutecznie ze swoich obowiązków zgodnie z zaleceniem ICCAT 05-09 dotyczącym obowiązków w zakresie sprawozdawczości statystycznej. W tym samym piśmie ICCAT podkreśliła, że Ghana nie dostarczyła w wyznaczonych terminach wszystkich niezbędnych danych i sprawozdań, takich jak: dane dotyczące „zadania I” i „zadania II”, tabele dotyczące zgodności, informacje dotyczące normy zarzą-

dzania dla oceanicznych taklowców do połowów tuńczyka. Sekretariat ICCAT wyraził swoje obawy co do skutecznego wdrażania zalecenia 08-01, w szczególności w odniesieniu do przypadków znacznego przełowienia opastuna przez Ghanę trzeci rok z rzędu. Sekretariat ICCAT podkreślił również, że chociaż w zaleceniu 09-01 dostosowano limity połowowe opastuna dla Ghany na 2010 r., częściowo poprzez transfer z Unii Europejskiej, Ghana została zobowiązana w zaleceniu 08-01 do skorygowania przełowienia z 2008 r. w latach 2009 lub 2010. Ponadto Ghana została zobowiązana do rozwiązania tej kwestii w planie działania wymaganym na podstawie zalecenia 09-01. Zwrócono się również do Ghany z wnioskiem o dokonanie przeglądu procedur gromadzenia danych i procedur sprawozdawczych w odniesieniu do wymogów ICCAT.

- (126) W piśmie dotyczącym uznania Ghany za niewspółpracujące państwo trzecie wystosowanym przez ICCAT do Ghany w 2011 r.⁽²⁷⁾ ICCAT postanowiła podtrzymać uznanie Ghany za niewspółpracujące państwo trzecie zgodnie z zaleceniem 06-03 w sprawie środków handlowych. Ghana istotnie nadal nie wywiązywała się w pełni i skutecznie ze spoczywających na niej obowiązków zgodnie z zaleceniem ICCAT 05-09 dotyczącym obowiązków w zakresie sprawozdawczości statystycznej oraz zaleceniem zmieniającym zalecenie dotyczące wieloletniego programu ochrony opastuna i gospodarowania jego zasobami (zalecenie 09-01). W tym samym piśmie ICCAT podkreśliła, że Ghana ponownie nie dostarczyła w wyznaczonych terminach wszystkich niezbędnych danych i sprawozdań, takich jak: dane dotyczące „zadania I” (w zakresie charakterystyki floty), sprawozdanie w sprawie działań wewnętrznych w odniesieniu do statków o długości powyżej 20 metrów, dane dotyczące normy zarządzania dla oceanicznych taklowców do połowów tuńczyka oraz sprawozdania w sprawie programu dotyczącego statystycznej dokumentacji połowów ICCAT. Sekretariat ICCAT wyraził także swoje obawy odnośnie do niepodjęcia przez Ghanę skutecznych działań w celu kontrolowania połowów opastuna atlantyckiego zgodnie z limitami określonymi w zaleceniu 08-01 oraz 09-01 oraz w zakresie możliwego naruszenia limitów zdolności połowowej określonych w zaleceniu 04-01. Ponownie zachęcono Ghanę do dokonania przeglądu procedur gromadzenia danych i procedur sprawozdawczych w odniesieniu do wymogów ICCAT. Wezwano Ghanę do przedstawienia sekretariatowi ICCAT wstępnego planu poprawy danych, w tym w szczególności informacji na temat programów monitorowania, programów obserwatorów, inspekcji w portach oraz programów pobierania próbek na rzecz tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego w celu zapewnienia spełnienia przez Ghanę wszystkich spoczywających na niej wymogów ICCAT w zakresie sprawozdawczości w wyznaczonych terminach. Ponadto wezwano Ghanę do przedstawienia sekretariatowi ICCAT wstępnego planu zwrotu kwot połowowych za połów opastuna przez Ghanę, z uwzględnieniem środków dotyczących połowu opastuna przyjętych w 2010 r. oraz informacji na temat zdolności połowowej floty.

⁽²⁵⁾ Informacje pochodzące ze strony internetowej FCWC: <http://www.fcwc-fish.org/>

⁽²⁶⁾ Pismo ICCAT z dnia 4 marca 2010 r., okólnik ICCAT nr 592 z dnia 4 marca 2010 r.

⁽²⁷⁾ Pismo ICCAT z dnia 18 stycznia 2011 r., okólnik ICCAT nr 174 z dnia 18 stycznia 2011 r.

- (127) W piśmie ostrzegawczym wystosowanym przez ICCAT w 2012 r. ⁽²⁸⁾ zarzucono Ghanie, że nie wywiązuje się w pełni i skutecznie ze spoczywających na niej obowiązków zgodnie z zaleceniem ICCAT dotyczącym obowiązków w zakresie sprawozdawczości statystycznej (05-09) oraz zaleceniem ICCAT dotyczącym wieloletniego programu ochrony opastuna i gospodarowania jego zasobami (04-01). W tym samym piśmie ICCAT podkreśliła, że Ghana ponownie nie dostarczyła charakterystyki floty w ramach „zadania I” (formularz ST01) ani sprawozdania w sprawie działań wewnętrznych w odniesieniu do statków o długości powyżej 20 metrów. Tabele dotyczące zgodności zostały dostarczone po upływie wyznaczonego terminu. Poruszono także kwestię przełowienia włócznika południowego, co stanowi naruszenie zalecenia 09-03. W odniesieniu do niewdrożenia przez Ghanę środków ICCAT w zakresie ochrony opastuna i gospodarowania jego zasobami wezwano Ghanę do usunięcia tych uchybień, mianowicie do: wdrożenia skutecznego środka w celu wprowadzenia zakazu przeprowadzania przeładunków na morzu przez ghańskie statki rybackie do połowów okrężnicą; zapewnienia zgodności z przepisami dotyczącymi zdolności połowowej, określonymi w zaleceniach 09-01 ⁽²⁹⁾, 10-01 ⁽³⁰⁾ oraz 11-01 ⁽³¹⁾; wdrożenia planu zwrotu kwot za przełowienie opastuna, określonego w zaleceniu 11-01; współpracy z Wybrzeżem Kości Słoniowej w zakresie prowadzonych przez nie inspekcji statków pływających pod banderą Ghany w porcie Abidżan.
- (128) W piśmie ostrzegawczym wystosowanym przez ICCAT w 2013 r. ⁽³²⁾ sekretariat ICCAT wyraził obawy odnośnie do niepodjęcia przez Ghanę wystarczających starań, aby w pełni wdrożyć zalecenie ICCAT 11-01 w sprawie wieloletniego programu ochrony opastuna i tuńczyka żółtopłetwego oraz gospodarowania ich zasobami. ICCAT przyznała, że Ghana poczyniła postępy w zakresie zwrotu kwot za przełowienia opastuna w poprzednich latach, wezwała jednak Ghanę do kontynuacji starań na rzecz pełnego wdrożenia mających zastosowanie limitów dla statków oraz jej planu zarządzania zasobami tuńczyka błękitnopłetwego, jak również w zakresie sprawozdawczości zgodnie z wymogiem określonym w zaleceniu 11-01.
- (129) Ponadto w odniesieniu do faktów zidentyfikowanych przez służby Komisji ds. inspekcji Komisja poinformowała sekretariat ICCAT w piśmie wystosowanym w dniu 23 kwietnia 2013 r. o faktach, które mogą prowadzić do możliwego niezapewnienia przez Ghanę zgodności z zaleceniem ICCAT 08-09 dotyczącym procedury przeprowadzania przeglądu i przekazywania informacji w sprawie zgodności. Sekretariat ICCAT poinformował Ghanę w piśmie z dnia 30 kwietnia 2013 r. ⁽³³⁾ o możliwym braku zgodności z zaleceniem ICCAT 12-06 dotyczącym przeładunków na morzu, zaleceniem ICCAT 11-16 dotyczącym porozumienia w sprawie dostępu oraz zaleceniem ICCAT 03-14 w sprawie transmisji danych VMS. Wezwano Ghanę do przedstawienia ICCAT wyników każdego dochodzenia przeprowadzonego w odniesieniu do wspomnianych uwag na temat braku zgodności oraz wszelkich działań podjętych w celu rozwiązania problemu braku zgodności.
- (130) Ponadto podczas wizyt Komisji przeprowadzonych w Ghanie w maju i w lipcu 2013 r. ujawniono szereg faktów. Mimo że urządzenia VMS muszą być instalowane na pokładach statków prowadzących połowy na obszarze ICCAT (zgodnie z zaleceniem ICCAT 03-14), wykryto problemy związane z brakiem lub zakłóceniami sygnału VMS w trakcie połowów dotyczące okresu do października 2012 r. W odniesieniu do możliwości operacyjnych VMS stwierdzono, że Ghana poczyniła pewne wysiłki w celu ulepszenia jej systemu monitorowania, kontroli i nadzoru (MCS), tworząc Centrum VMS. Wysiłki te nie są jednak wystarczająco odpowiednią na uchybienia wykryte w związku z VMS.
- (131) Urządzenia VMS zainstalowane na pokładzie ghańskich statków nie są stosowane odpowiednio, tak aby można było sprawdzić, czy działalność połowowa jest zgodna z zakresem licencji połowowych czy też nie. W systemie tym brakuje procedur administracyjnych i organizacyjnych oraz środków umożliwiających jego działanie: nie ma wytycznych ani stałych instrukcji dotyczących jego instalacji; system nie może wyświetlać w tym samym środowisku danych VMS i innych źródeł danych dotyczących lokalizacji; system nie uwzględnia chronionych obszarów połowowych. Istnieje tylko jeden punkt dostępu do danych VMS, do którego dostęp ma tylko dział MCS, w związku z czym inne ghańskie służby, w tym inne organy administracyjne odpowiedzialne za wydawanie świadectw połowowych (zarówno w Akrze, jak i w Temie), nie mają dostępu do tych danych.
- (132) Podobnie sekretariat ICCAT, pomimo uznania w 2011 r. wysiłków Ghany na rzecz zapewnienia przejrzystości działalności połowowej, również wyraził dwie poważne i konkretne obawy: brak operacyjnego VMS i utrzymujące się nielegalne przeładunki tuńczyka na morzu przez ghańskie sejnery.
- (133) Ghana otrzymała w 2012 r. wsparcie finansowe od sekretariatu ICCA, na podstawie protokołu ustaleń, na zainstalowanie nowego systemu VMS w celu zapewnienia zgodności z zasadami ICCAT dotyczącymi sprawozdawczości w zakresie VMS. System ten funkcjonuje od dnia 1 października 2012 r. Na etapie stopniowego wdrażania protokołu ustaleń (od lutego do października 2012 r.) władze ghańskie nie nałożyły jednak na ghańskie statki rybackie prowadzące działalność na obszarze ICCAT żadnych obowiązków w zakresie zgłaszania położenia

⁽²⁸⁾ Pismo ICCAT z dnia 21 lutego 2012 r., okólnik ICCAT nr 634 z dnia 21 lutego 2012 r.

⁽²⁹⁾ Zalecenie ICCAT 09-01 dotyczące wieloletniego programu ochrony opastuna i gospodarowania jego zasobami.

⁽³⁰⁾ Zalecenie ICCAT 10-01 dotyczące wieloletniego programu ochrony opastuna i gospodarowania jego zasobami.

⁽³¹⁾ Zalecenie ICCAT 11-01 dotyczące wieloletniego programu ochrony opastuna i tuńczyka żółtopłetwego oraz gospodarowania ich zasobami.

⁽³²⁾ Pismo ICCAT z dnia 11 lutego 2013 r., okólnik ICCAT nr 609 z dnia 11 lutego 2013 r.

⁽³³⁾ Pismo ICCAT z dnia 30 kwietnia 2013 r., okólnik ICCAT nr 2104 z dnia 30 kwietnia 2013 r.

w ciągu dnia, co jest sprzeczne z postanowieniami zalecenia ICCAT 03-14 w sprawie VMS i z art. 47 ghańskich krajowych rozporządzeń dotyczących rybołówstwa z 2010 r.

- (134) Ponadto system MCS i Centrum VMS utworzone przez Ghanę obejmują tylko flotę krajową Ghany. Instalacja urzędzenia VMS nie została określona jako warunek zasadniczy otrzymania przez statki państw trzecich ghańskiej licencji połowowej. Władze ghańskie nie otrzymują zatem danych VMS dotyczących statków rybackich państw trzecich prowadzących działalność na wodach Ghany, co tworzy warunki sprzyjające prowadzeniu działalności połowowej NNN w ghańskiej w.s.e. Ghana nie przekazała sekretariatowi ICCAT wyników wdrażania protokołu ustaleń w zakresie instalacji VMS.
- (135) W zakresie systemu upoważnionych obserwatorów Ghana nie zachowuje pełnej zgodności z programem obserwatorów na podstawie zalecenia ICCAT 10-10 dotyczącego ustalenia minimalnych norm dla programów obserwatorów naukowych statków rybackich.
- (136) Jeżeli chodzi o wdrażanie programu inspekcji ICCAT w portach na podstawie zalecenia ICCAT 97-10, chociaż w ramach prawnych Ghany przewidziano odpowiednie uprawnienia dla jej organów w zakresie wypełniania ich obowiązków, program inspekcji ICCAT w portach nie jest w Ghanie wdrażany ani egzekwowany ze względu na brak doświadczenia i przeszkolenia ghańskich inspektorów rybołówstwa.
- (137) Ghana nie wykryła ponadto powtarzających się naruszeń zaleceń ICCAT przez statki pływające pod jej banderą w zakresie nielegalnego przeładunku na morzu i działalności połowowej nieobjętej licencją w sąsiadujących w.s.e. Z powodu braku umiejętności pracowników, braku programu inspekcji w portach oraz braku wytycznych i podręcznika dotyczących inspekcji inspekcje w portach charakteryzują się bardzo słabą jakością i są nieskutecznie przeprowadzane. Obserwatorzy nie wiedzieli o przepisach ICCAT. Inspektorzy rybołówstwa są zależni od informacji i logistyki zapewnionych przez podmioty gospodarcze poddawane inspekcji. Przedmiotowe uchybienia przyczyniają się do niewypełniania przez Ghanę spoczywających na niej obowiązków na mocy zalecenia ICCAT 06-11 ustanawiającego program przeładunków.
- (138) Podobnie w trakcie wizyt Komisji ujawniono, że w latach 2009–2012 kilka ghańskich transportowców i statków poławiających tuńczyka nie przestrzegało zalecenia ICCAT 06-11. Władze ghańskie zatwierdzały świadectwa połowowe obejmujące zakazane operacje przeładunkowe na morzu, podpisane przez kapitanów obydwu uczestniczących w nich statków. Jak opisano w motywie 126, w piśmie ostrzegawczym wystosowanym przez sekretariat ICCAT w dniu 21 lutego 2012 r. wyraźnie przypomniano Ghanie o konieczności wdrożenia skutecznych środków w celu zakazania ghańskim sejnierom przeładunków na morzu. Jak opisano w motywie 128, sekretariat ICCAT poinformował również Ghanę w piśmie

z dnia 30 kwietnia 2013 r. o możliwej niezgodności z zaleceniem ICCAT 12-06 dotyczącym przeładunków na morzu.

- (139) W odpowiedzi na pismo ostrzegawcze ICCAT z dnia 21 lutego 2012 r., w którym wezwano do rozwiązania problemu nieprzestrzegania przepisów dotyczących zdolności połowowej określonych w zaleceniach 09-01, 10-01 i 11-01, podczas wizyty przeprowadzonej w maju 2013 r. Komisja zapytała o zmniejszenie zdolności połowowej Ghany. Jak przyznał ghański organ administracji morskiej, dalsze zwiększenie zdolności połowowej zostało jedynie zablokowane, ale nie zmniejszone. Organ ten akceptuje zastąpienie zdolności połowowej statków zełomowanych lub wyrejestrowanych spod ghańskiej bandery, ale odmawia rejestrowania nowych statków poławiających tuńczyka pod ghańską banderą. W tym zakresie Ghana nie ustanowiła skutecznych środków w celu zapewnienia faktycznego zmniejszenia zdolności połowowej, tak więc ryzyko przełowienia opastuna nie zostało zmniejszone.
- (140) Uchybienie ujawnione podczas wizyt Komisji przeprowadzonych w maju i lipcu 2013 r. oraz dodatkowe informacje, o których mowa w motywach 129–138, stanowią dowód na niewypełnienie przez Ghanę obowiązków spoczywających na niej jako na państwie bandery i państwie nadbrzeżnym określonych w art. 62, 94 i 118 konwencji UNCLOS.
- (141) Jak opisano w motywie 133 Ghana nie wywiązuje się z obowiązków spoczywających na niej jako na państwie nadbrzeżnym określonych w art. 62 ust. 4 lit. e) konwencji UNCLOS w zakresie wymogu żądania od statków rybackich prowadzących działalność na jej wodach morskich przedstawiania sprawozdań dotyczących pozycji VMS. Takie braki w krajowych ramach prawnych są ponadto niezgodne z pkt 24 ppkt 3 planu IPOA, który stanowi, że państwa powinny stosować kompleksowe i skuteczne środki monitorowania, kontroli i nadzoru w odniesieniu do działalności połowowej od momentu jej rozpoczęcia, poprzez punkt wyładunku, aż do miejsca przeznaczenia, w tym poprzez wdrożenie VMS zgodnie z odpowiednimi normami krajowymi, regionalnymi lub międzynarodowymi, zobowiązując statki objęte ich jurysdykcją do zainstalowania urządzeń VMS na pokładzie.
- (142) Ponadto działania, o których mowa w motywach 129–138, osłabiają zdolność Ghany do wypełniania spoczywających na niej obowiązków określonych w art. 94 ust. 2 lit. b) konwencji UNCLOS, który stanowi, że państwo bandery poddaje swojej jurysdykcji zgodnie ze swoim prawem krajowym każdy statek podnoszący jego banderę oraz jego kapitana, oficerów i załogę.
- (143) Ponadto fakty zidentyfikowane podczas wizyt Komisji pokazują, że w ghańskich procedurach w zakresie rejestracji statków nie uwzględnia się historii udziału statków i ich właścicieli w działalności NNN. Takie podejście jest niezgodne z art. 94 konwencji UNCLOS.

- (144) Nieprzekazywanie informacji dotyczących środków ochrony i zarządzania, statystyk, wykazów statków i tabel dotyczących zgodności zmniejsza ponadto zdolność Ghany do wypełniania spoczywających na niej obowiązków na mocy art. 118 konwencji UNCLOS, w którym określono obowiązek współpracy państw w zakresie środków ochrony żywych zasobów morza na obszarach morza pełnego i zarządzania nimi.
- (145) Komisja przeanalizowała wszystkie informacje, które uznała za istotne w odniesieniu do możliwych działań lub zaniechań ze strony Ghany, które mogły osłabić skuteczność mających zastosowanie przepisów ustawowych i wykonawczych lub międzynarodowych środków ochrony i zarządzania.
- (146) W tym zakresie należy zauważyć, że w ghańskich ramach prawnych przewidziano środki kontroli, na przykład rozporządzenia dotyczące rybołówstwa z 2010 r., w których przewidziano obowiązek uzyskania przez ghańskie statki rybackie upoważnienia przed rozpoczęciem działalności połowowej za granicą. W tym zakresie Komisja zauważyła, że władze ghańskie nie wdrożyły tych obowiązków, co jest sprzeczne ze wspomnianymi krajowymi ramami prawnymi i co następnie spowodowało osłabienie skuteczności mających zastosowanie przepisów ustawowych i wykonawczych w zakresie zwalczania połowów NNN w latach 2010, 2011 i 2012.
- (147) Podobnie Komisja zauważyła w trakcie wizyty przeprowadzonej w maju 2013 r., że Ghana nie wdrożyła przepisów art. 94 ustawy o rybołówstwie z 2002 r., w którym przewidziano ustanowienie jednostki ds. monitorowania, kontroli i nadzoru nad rybołówstwem oraz egzekwowania prawa w zakresie rybołówstwa z udziałem wszystkich odnośnych agencji państwowych. W tym kontekście, zgodnie z art. 95 ustawy o rybołówstwie z 2002 r., pracownicy ghańskiej marynarki wojennej, ghańskich sił powietrznych i instytutu badań wodnych mogą być mianowani na stanowisko upoważnionych urzędników do egzekwowania przepisów ustawy o rybołówstwie i rozporządzeń dotyczących rybołówstwa. W tym zakresie Komisja zauważyła, że Ghana nie wdrożyła wspomnianych przepisów, co następnie spowodowało osłabienie skuteczności mających zastosowanie przepisów ustawowych i wykonawczych w zakresie zwalczania połowów NNN.
- (148) Komisja zauważyła w trakcie wizyty przeprowadzonej w maju 2013 r., że przed dniem 1 października 2012 r. Ghana nigdy nie nałożyła na swoje statki poławiające tuńczyka prowadzące działalność na obszarze ICCAT obowiązku przekazywania pozycji geograficznych, co jest sprzeczne z obowiązkami spoczywającymi na niej jako na umawiającej się stronie ICCAT określonymi w pkt 3, 4 i 5 zalecenia ICCAT 03-14. Tym samym Ghana nie wdrożyła również przepisów art. 42, 47, 48 i 49 rozporządzeń dotyczących rybołówstwa z 2010 r. W tym zakresie Komisja zauważyła, że Ghana nie wdrożyła wspomnianych przepisów, co jest sprzeczne z krajowymi ramami prawnymi i co następnie spowodowało osłabienie skuteczności mających zastosowanie przepisów ustawowych i wykonawczych oraz międzynarodowych środków ochrony i zarządzania w zakresie zwalczania połowów NNN.
- (149) Komisja zauważyła również w trakcie wizyty przeprowadzonej w maju 2013 r., że Ghana nie wdrożyła przepisów art. 42 ustawy o rybołówstwie z 2002 r. i art. 1 rozporządzeń dotyczących rybołówstwa z 2010 r., w których przewidziano obowiązek przyjęcia krajowego planu zarządzania rybołówstwem i rozwoju rybołówstwa. Zgodnie z ghańskimi przepisami ustawowymi i wykonawczymi wspomniany plan, który należy oprzeć na najlepszych dostępnych informacjach naukowych, zapewnia optymalne wykorzystanie zasobów rybnych, pozwalając tym samym uniknąć nadmiernej eksploatacji, i jest spójny z zasadami dobrego zarządzania. W tym zakresie Komisja zauważyła, że Ghana nie wdrożyła wspomnianych przepisów, co jest sprzeczne z krajowymi ramami prawnymi, i co następnie spowodowało osłabienie skuteczności obowiązujących przepisów ustawowych i wykonawczych w zakresie zwalczania połowów NNN.
- (150) Należy wreszcie zauważyć, że Ghanę wymieniono także w sprawozdaniu Krajowej Służby Rybołówstwa Morskiego Stanów Zjednoczonych⁽³⁴⁾. Ghanie zarzucono, że nie zarządza swoimi statkami rybackimi zgodnie ze środkami ochrony i zarządzania przyjętymi przez ICCAT, w szczególności z zaleceniem 05-09, zaleceniem 11-01, zaleceniem 04-01, zaleceniem 11-01 i zaleceniem 06-11. Krajowa Służba Rybołówstwa Morskiego Stanów Zjednoczonych wyraża ponadto obawy dotyczące możliwości spełnienia przez Ghanę wymogów ICCAT w zakresie ograniczenia zdolności połowowej oraz wdrożenia i skutecznego egzekwowania zakazów przeładunków na morzu. Krajowa Służba Rybołówstwa Morskiego Stanów Zjednoczonych sądzi również, że Ghana musi wykazać postępy w zakresie zgodności z zaleceniami ICCAT, wdrażając uzgodniony plan zwrotu kwot za przełowienie opastuna i poprawiając gromadzenie danych. Krajowa Służba Rybołówstwa Morskiego Stanów Zjednoczonych wzywa ponadto do poprawy dokładności szacunków połowowych Ghany w celu ulepszenia oceny wielkości zasobów opastuna przez ICCAT.
- (151) Działania podejmowane przez Ghanę w zakresie wdrażania instrumentów międzynarodowych nie są zgodne z zaleceniami zawartymi w pkt 10 IPOA IUU, zgodnie z którym kwestią priorytetową powinno być dla państw ratyfikowanie porozumienia UNFSA, przyjęcie go lub przystąpienie do niego. Komisja uważa, że w przypadku Ghany, która posiada znaczną flotę statków rybackich prowadzących połowy gatunków daleko migrujących (głównie tuńczyka na obszarze ICCAT), zalecenie to ma szczególne znaczenie.
- (152) Uwzględniając sytuację przedstawioną w niniejszej sekcji decyzji oraz na podstawie wszystkich faktów zgromadzonych przez Komisję i oświadczeń wydanych przez Ghanę, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 3 i 6 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że Ghana nie wypełniła obowiązków spoczywających na niej na mocy prawa międzynarodowego w odniesieniu do międzynarodowych zasad, regulacji i środków ochrony i zarządzania.

⁽³⁴⁾ Sprawozdanie Krajowej Służby Rybołówstwa Morskiego Stanów Zjednoczonych, s. 23.

5.4. Szczególne ograniczenia krajów rozwijających się

- (153) Przypomina się, że według wskaźnika rozwoju społecznego ONZ ⁽³⁵⁾ Ghana jest państwem o średnim stopniu rozwoju społecznego (135. miejsce wśród 186 państw). Przypomina się również, że zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1905/2006 Ghana należy do kategorii krajów o niskich dochodach. Uwzględniając pozycję Ghany we wspomnianym wyżej rankingu, Komisja sprawdziła, czy zgromadzone przez nią informacje można powiązać ze szczególnymi ograniczeniami występującymi w Ghanie jako kraju rozwijającym się.
- (154) Pomimo szczególnych ograniczeń zdolności, które mogą zasadniczo istnieć w odniesieniu do kontroli i monitorowania, szczególne ograniczenia Ghany związane z jej poziomem rozwoju nie mogą uzasadniać braku szczególnych przepisów w krajowych ramach prawnych odnoszących się do międzynarodowych instrumentów na rzecz zwalczania działalności połowowej NNN, jej powstrzymywania i eliminowania. Ponadto ograniczenia te nie mogą uzasadniać braku skutecznego egzekwowania przez Ghanę ustawodawstwa krajowego w celu nakładania kar za naruszenia związane z połowami NNN. Ponadto można uznać, że nieprzestrzeganie zasad międzynarodowych zależy w większym stopniu od braku współpracy między organami krajowymi, jak również od skutecznego wdrażania krajowych przepisów i prawa międzynarodowego. Należy wreszcie zauważyć, że poziom rozwoju Ghany jest wyższy niż poziom państw w tym regionie świata, co pociąga za sobą logiczny wniosek, iż w porównaniu z wieloma innymi państwami afrykańskimi Ghana jest lepiej przygotowana do wypełniania obowiązków spoczywających na niej na mocy prawa międzynarodowego jako na państwie bandery, państwie nadbrzeżnym, państwie portu lub państwie zbytu.
- (155) Należy także zauważyć, że Unia sfinansowała już szczegółowe działanie w zakresie pomocy technicznej dla Ghany w dziedzinie walki z połowami NNN ⁽³⁶⁾. Nie istnieją żadne dowody na to, że Ghana uwzględniła wskazówki dotyczące usunięcia wspomnianych uchybień.
- (156) Uwzględniając sytuację przedstawioną w niniejszej sekcji decyzji oraz na podstawie wszystkich faktów zgromadzonych przez Komisję i oświadczeń wydanych przez Ghanę, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 7 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że w tym przypadku nie ma żadnych istotnych ograniczeń rozwoju. Biorąc pod uwagę charakter wykrytych uchybień Ghany, poziom rozwoju tego państwa nie może usprawiedliwiać ani w inny sposób uzasadniać ogólnych wyników działalności Ghany jako państwa bandery lub państwa nadbrzeżnego w odniesieniu do rybołówstwa oraz niepodjęcia wystarczających działań służących zapobieganiu połowom NNN, ich powstrzymywaniu i eliminowaniu.
- (157) Uwzględniając sytuację przedstawioną w niniejszej sekcji decyzji oraz na podstawie wszystkich faktów zgromadzonych przez Komisję i oświadczeń wydanych przez Ghanę, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 7 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że poziom rozwoju Ghany nie ma negatywnego wpływu na jej stopień zaawansowania i ogólną działalność w odniesieniu do rybołówstwa.

6. POSTĘPOWANIE DOTYCZĄCE CURAÇAO

- (158) Do dnia 10 października 2010 r. Curaçao stanowiło część Antyli Holenderskich (Curaçao, Sint Maarten, Bonaire, Sint Eustatius i Saba). Dnia 10 października 2010 r. Antyle Holenderskie przestały istnieć. Komisja zaakceptowała powiadomienie od Antyli Holenderskich jako państwa bandery z dniem 12 lutego 2010 r. Curaçao zgłosiło swoje właściwe organy do celów rozporządzenia w sprawie połowów NNN dnia 28 marca 2011 r.
- (159) W dniach 4–8 marca 2013 r. Komisja przy wsparciu ze strony EFCA przeprowadziła w Curaçao wizytę w ramach współpracy administracyjnej przewidzianej w art. 20 ust. 4 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.
- (160) Celem wizyty było zweryfikowanie informacji na temat wprowadzonych przez Curaçao rozwiązań w zakresie wdrożenia, kontroli i egzekwowania przepisów ustawowych i wykonawczych oraz środków ochrony i zarządzania, których muszą przestrzegać jego statki rybackie, oraz informacji na temat środków podjętych przez Curaçao w celu wypełnienia obowiązków w zakresie zwalczania połowów NNN i w celu spełnienia wymogów i punktów dotyczących wdrażania unijnego systemu świadectw połowowych.
- (161) Sprawozdanie z wizyty przekazano przedstawicielom Curaçao dnia 8 marca 2013 r.
- (162) W dniach 3–6 czerwca 2013 r. Komisja przeprowadziła kolejną wizytę w Curaçao.
- (163) W dniu 5 czerwca 2013 r. Komisja przedłożyła uwagi na piśmie dotyczące zastanej sytuacji w państwie.
- (164) Curaçao przedstawiło swoje uwagi w piśmie otrzymanym w dniu 31 lipca 2013 r.
- (165) Curaçao jest współpracującym państwem nieczłonkowskim ICCAT. Curaçao ratyfikowało konwencję UNCLOS.
- (166) W celu przeprowadzenia oceny przestrzegania przez Curaçao jego zobowiązań międzynarodowych jako państwa bandery, państwa portu, państwa nadbrzeżnego lub państwa zbytu, określonych w konwencji UNCLOS i ICCAT, Komisja zgromadziła i przeanalizowała wszystkie informacje, które uznała za niezbędne do celów tej oceny.

⁽³⁵⁾ Porównaj: przypis 8.

⁽³⁶⁾ Pomoc przekazywana krajom rozwijającym się, służąca przestrzeganiu przepisów wdrażanego rozporządzenia (WE) nr 1005/2008 w sprawie nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów (NNN), EuropeAid/129609/C/SER/Multi.

(167) W tym celu Komisja korzystała z informacji pochodzących z dostępnych danych opublikowanych przez RFMO, w tym przypadku – ICCAT. Ponadto podczas oceny przestrzegania przez Curaçao jego zobowiązań międzynarodowych jako państwa bandery, państwa portu, państwa nadbrzeżnego lub państwa zbytu oraz działań Curaçao w odniesieniu do przepisów określonych przez RFMO Komisja przyjęła również do wiadomości, że Curaçao zamierza, zgodnie z informacjami przekazanymi podczas wizyty Komisji w czerwcu 2013 r., rozwinąć swoje rybołówstwo międzynarodowe i stać się pełnoprawnym członkiem ICCAT.

7. MOŻLIWOŚĆ UZNANIA CURAÇAO ZA NIEWSPÓŁPRACUJĄCE PAŃSTWO TRZECIE

(168) Zgodnie z art. 31 ust. 3 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja przeprowadziła analizę obowiązków Curaçao jako państwa bandery, państwa portu lub państwa nadbrzeżnego. Do celów tego przeglądu Komisja uwzględniła elementy wymienione w art. 31 ust. 4–7 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.

7.1. Powtarzające się przypadki statków prowadzących połowy NNN oraz przepływów handlowych produktów pochodzących z połowów NNN (art. 31 ust. 4 lit. a) rozporządzenia w sprawie połowów NNN)

(169) W odniesieniu do statków NNN pływających pod banderą Curaçao należy zauważyć, że na podstawie informacji pochodzących z wykazów statków sporządzonych przez RFMO, w tymczasowych ani końcowych wykazach NNN nie figuruje żadne takie statki, a także nie ma żadnych dowodów potwierdzających wcześniejsze przypadki obecności statków NNN pływających pod banderą Curaçao, które pozwalałyby Komisji na przeprowadzenie analizy działań Curaçao w odniesieniu do powtarzających się przypadków działalności połowowej NNN. Należy jednak także zauważyć, że zgodnie z informacjami otrzymanymi przez Komisję miało miejsce kilka przypadków domniemanej działalności NNN prowadzonej przez dwa statki pływające pod banderą Curaçao. Mianowicie w 2011 r. rządy Japonii i Nowej Zelandii powiadomiły ministerstwo rozwoju gospodarczego, że statek pływający pod banderą Curaçao prowadził połowy gatunku dennego rekina z zastosowaniem głębokowodnych stawnych sieci skrzelowych na obszarze objętym Konwencją w sprawie ochrony pelnomorskich zasobów rybnych na południowym Oceanie Spokojnym i zarządzania nimi (SPRFMO). Stosowanie głębokowodnych stawnych sieci skrzelowych na tym obszarze jest zakazane na mocy środków zatwierdzonych w akcie końcowym konsultacji międzynarodowych na temat ustanowienia proponowanej Regionalnej Organizacji ds. Zarządzania Rybołówstwem na Południowym Pacyfiku (akt końcowy) z 2009 r.⁽³⁷⁾ Ponadto Curaçao zatwierdziło świadectwa połowowe dla tego statku na przedmiotowy okres. Curaçao wszczęło procedurę dochodzeniową w odniesieniu do tego statku i podjęło środki ostrożności

w celu powstrzymania jego działalności połowowej na łowisku objętym konwencją SPRFMO. Na statek nie nałożono jednak żadnych kar. W rezultacie, działając w sposób opisany powyżej, Curaçao naruszyło art. 117 i 118 konwencji UNCLOS.

7.2. Niewypełnienie obowiązku współpracy i egzekwowania prawa (art. 31 ust. 5 rozporządzenia w sprawie połowów NNN)

(170) Komisja zbadała, czy Curaçao podjęło skuteczne środki egzekucyjne w stosunku do podmiotów odpowiedzialnych za połowy NNN oraz czy wymierzono wystarczająco surowe kary w celu pozbawienia sprawców korzyści uzyskanych w wyniku połowów NNN.

(171) Podczas wizyt Komisji w Curaçao przeprowadzonych w marcu i w czerwcu 2013 r. wykryto szereg niedociągnięć polegających na niezgodności działań Curaçao z zasadami dotyczącymi pełnienia jego roli jako państwa bandery. W szczególności jednym z obowiązków państwa bandery jest skuteczne wykonywanie swojej jurysdykcji i kontroli pod względem administracyjnym, technicznym i społecznym nad statkami pływającymi pod jego banderą zgodnie z art. 94 konwencji UNCLOS i zasadami planu IPOA IUU. Podczas wspomnianych powyżej wizyt Komisji zidentyfikowano znaczące problemy dotyczące zdolności Curaçao w obszarze systemu zarządzania rybołówstwem i flotą w odniesieniu do jakości wdrażania środków i procedur w zakresie monitorowania, kontroli i nadzoru.

(172) Po pierwsze, na podstawie informacji zgromadzonych podczas wizyt Komisji przeprowadzonych w marcu i czerwcu 2013 r. ustalono również, że system kar za działania NNN jest niewystarczający i nie zapewnia skuteczności w zakresie przestrzegania prawa, nie zniechęca do jego naruszania bez względu na to, gdzie ma to miejsce, ani też nie pozbawia sprawców korzyści uzyskanych w wyniku prowadzenia nielegalnej działalności.

(173) Po drugie, wizyty ujawniły znaczne braki w systemie identyfikowalności Curaçao. Jak ustalono podczas różnych kontroli dokumentów przeprowadzonych na miejscu, władze Curaçao istotnie nie są w stanie zapewnić identyfikowalności na wszystkich etapach działalności połowowej, tj. na etapie połowu, przeładunku, wyładunku, transportu, wywozu i obrotu.

(174) Po trzecie, odnotowano znaczne braki w kontroli sprawowanej przez Curaçao nad jego flotą dalekomorską. Za kontrolę nad flotą Curaçao i jej połowami odpowiada ministerstwo rozwoju gospodarczego, które jest również odpowiedzialne za wydawanie, zawieranie i cofanie licencji połowowych. Curaçao nie posiada CMR. Biorąc pod uwagę charakterystykę techniczną floty dalekomorskiej Curaçao, zdolności Curaçao w zakresie kontroli nad zachowaniem jego floty dalekomorskiej oraz wypełnianiem obowiązków i przestrzeganiem zasad wskazują na istotną słabość pod względem administracyjnym, organizacyjnym i technicznym. Mimo że sejnery Curaçao są

⁽³⁷⁾ Informacje pochodzące ze strony internetowej: <http://www.southpacificrfmo.org/assets/Convention-and-Final-Act/2272942-v1-SPRFMOSignedFinalAct.pdf>

wyposażone w nowoczesne narzędzia przesyłania danych, ograniczone funkcje oprogramowania VMS zainstalowane w siedzibie ministerstwa rozwoju gospodarczego w połączeniu z systemem gromadzenia danych opartym na dokumentacji papierowej nie zapewniają niezbędnego poziomu kontroli i równowagi przedkładanych danych.

- (175) Po czwarte, władze Curaçao nie zapewniają ciągłego monitorowania otrzymywanych danych VMS. Jeżeli chodzi o słabości techniczne i operacyjne, funkcje oprogramowania wykorzystywanego do odczytywania i gromadzenia danych VMS są ograniczone. Statki pomocnicze są wyposażone w VMS i powinny systematycznie przysyłać dane, natomiast transportowce są wyposażone w VMS, ale są zobowiązane do przesyłania danych jedynie wówczas, gdy przewożą ryby.
- (176) Po piąte, podczas wizyt przeprowadzonych w marcu i czerwcu 2013 r. Komisja zauważyła, że koordynacja i współpraca w zakresie sprawozdawczości między statkami dalekomorskimi pływającymi pod banderą Curaçao a właściwymi organami Curaçao są niewystarczające, aby zapewnić skuteczność systemu monitorowania, kontroli i nadzoru działalności połowowej. Fakt ten wskazuje na brak zdolności Curaçao jako państwa bandery do monitorowania i kontrolowania działalności połowowej jego floty oraz do poddawania swojej jurysdykcji każdego statku pływającego pod jego banderą, jak przewidziano w art. 94 konwencji UNCLOS. Takie działania Curaçao w odniesieniu do monitorowania, kontroli i nadzoru nie są również zgodne z zaleceniami przedstawionymi w pkt 24 planu IPOA IUU, w którym państwom bandery zaleca się, aby zapewniły stosowanie kompleksowych i skutecznych środków monitorowania, kontroli i nadzoru w odniesieniu do działalności połowowej.
- (177) Po szóste, niewystarczające zasoby kadrowe, brak bieżącej weryfikacji dokładności danych przesyłanych przez statki oraz brak szczegółowych procedur weryfikacyjnych i wyspecjalizowanej weryfikacji w wytycznych lub podręcznikach procedur dla urzędników ministerstwa rozwoju gospodarczego stanowią naruszenie zobowiązań międzynarodowych Curaçao jako państwa bandery, zwłaszcza w odniesieniu do art. 94 konwencji UNCLOS. Podobnie Curaçao nie wdrożyło zaleceń planu IPOA IUU, w szczególności określonych w pkt 34.
- (178) Biorąc pod uwagę sytuację opisaną w motywach 173–176, Curaçao nie wykazało, że spełnia warunki określone w art. 94 ust. 2 lit. b) konwencji UNCLOS, który stanowi, że państwo bandery poddaje swojej jurysdykcji zgodnie ze swoim prawem krajowym każdy statek podnoszący jego banderę oraz jego kapitana, oficerów i załogę.
- (179) Curaçao nie wypełniło również międzynarodowych zobowiązań prawnych wynikających z art. 118 konwencji UNCLOS, który reguluje współpracę państw w zakresie ochrony żywych zasobów i zarządzania nimi. Mianowicie brak formalnie ustanowionego Centrum Monitorowania Rybołówstwa działającego w sposób stały i będącego pojedynczym punktem kontaktowym stanowi poważną przeszkodę w skutecznej współpracy z państwami trzecimi, które uczestniczą w przeladunku lub wyładunku gatunków tuńczyka prowadzonym przez statki Curaçao.
- (180) W związku z powyższym Curaçao nie wykazało, że współpracuje z innymi państwami i koordynuje z nimi swoje działania w zakresie zapobiegania połowom NNN oraz ich powstrzymywania i eliminowania w sposób zgodny z postanowieniami pkt 28 planu IPOA IUU, w szczególności pkt 28 ust. 6, który stanowi, że państwa powinny rozwinąć mechanizmy współpracy umożliwiające między innymi szybkie reagowanie na połowy NNN.
- (181) Jeżeli chodzi o system świadectw połowowych, podczas wizyt Komisji przeprowadzonych w marcu i czerwcu 2013 r. zauważono, że w systemie zarządzania zatwierdzeniami świadectw połowowych stosowanym w Curaçao występuje kilka luk. Władze Curaçao zatwierdzały świadectwa połowowe, nie przeprowadzając faktycznej weryfikacji i nie sprawdzając informacji na miejscu, co jest sprzeczne z wymogami określonymi w zaleceniu ICCAT 09-11⁽³⁸⁾. Ponadto zidentyfikowano zupełny brak współpracy między władzami Curaçao a państwami, w których miał miejsce wyładunek (tj. Wybrzeżem Kości Słoniowej, Senegalem, Ghaną). System świadectw połowowych opiera się całkowicie na kontroli dokumentów. Ruch statków na morzu można monitorować za pomocą VMS, jednak podstawowy system kontroli ruchu statków nie pozwala na gromadzenie danych historycznych i nie wysyła ostrzeżeń. Fakty te świadczą o nieprzestrzeganiu przez Curaçao przepisów określonych w art. 118 i 119 konwencji UNCLOS.
- (182) Jeżeli chodzi o zatwierdzanie świadectw połowowych, środki kontroli inne niż VMS są niedostępne. W związku z tym w przypadku statków stale prowadzących połowy poza wodami Curaçao oraz wyładujących lub przeladujących większość połowów w Wybrzeżu Kości Słoniowej i Angoli, władze Curaçao polegają wyłącznie na sprawozdaniach podmiotów. W portach, w których następuje wyładunek lub przeladunek, nie przeprowadza się żadnych kontroli. Ponadto nie nawiązano współpracy z państwami, w których odbywa się wyładunek lub przeladunek.

⁽³⁸⁾ Zalecenie ICCAT 09-11: zalecenie ICCAT zmieniające zalecenie 08-12 dotyczące programu ICCAT poświęconego dokumentowaniu połowów tuńczyka błękitnoplewego.

- (183) Curaçao nie opracowało systemu sprawozdawczości dotyczącej połowów, który zapewniałby rejestrowanie wszystkich połowów w czasie rzeczywistym, ani nie opracowało elektronicznego systemu prowadzenia dziennika pokładowego. Dlatego też Curaçao nie zapewniło pełnej kontroli i identyfikowalności, skutecznych kontroli krzyżowych pozycji VMS, wyładunku, informacji dotyczących wyładunku i przeładunku. Działania Curaçao prowadzone w tym zakresie są zatem niezgodne z zaleceniami określonymi w pkt 28 planu IPOA IUU.
- (184) Krajowy dekret w sprawie rybołówstwa na pełnym morzu (*Landsbesluit visserij op volle zee – BIP nr 109*) z dnia 7 października 2010 r. jest podstawowym aktem prawnym dotyczącym rybołówstwa w Curaçao, który reguluje międzynarodowy sektor rybołówstwa. W krajowym dekrete z 2010 r. ustanawia się międzynarodowy system licencyjny. Tekst prawny zawiera przepisy dotyczące przeładunku, obowiązków w zakresie sprawozdawczości i VMS.
- (185) Krajowy dekret w sprawie rybołówstwa z 1991 r. (*Visserijlandsverordening*) jest podstawowym krajowym aktem prawnym dotyczącym rybołówstwa, który określa przepisy i regulacje obowiązujące w odniesieniu do połowów na wodach terytorialnych Curaçao i na jego obszarze połowowym.
- (186) Jeżeli chodzi o ramy prawne i administracyjne Curaçao, podczas wizyt przeprowadzonych w marcu i czerwcu 2013 r. Komisja wykazała braki w ustanowionych strukturach i systemach Curaçao. Mianowicie, Curaçao nie stworzyło rejestru naruszeń i kar, który ułatwiłby proces weryfikacji wcześniejszej działalności połowowej NNN prowadzonej przez właścicieli statków. Ogólna wysokość kar administracyjnych i grzywn jest niewystarczająca, dlatego też nie można uznać systemu kar za spójny i odstrasający. Według informacji przedstawionych przez Curaçao w ustawodawstwie tego państwa nie przewiduje się środków egzekucji na drodze administracyjnej. Dlatego też nie jest możliwe nałożenie grzywny administracyjnej na poszczególne podmioty odpowiedzialne za naruszenia polegające na połowach NNN ani też podjęcie przez rząd Curaçao środków prewencyjnych i egzekucyjnych. Działając w sposób opisany powyżej, Curaçao nie przestrzega warunków określonych w art. 94 konwencji UNCLOS.
- (187) W trakcie wizyt Komisji przeprowadzonych w marcu i czerwcu 2013 r. oraz w następstwie informacji przekazanych przez Curaçao Komisja zauważyła, że pomimo stwierdzonych braków w ramach prawnych i administracyjnych Curaçao właściwe organy Curaçao nie podjęły działań w celu wszczęcia niezbędnych procedur dotyczących przyjęcia kodeksu postępowania w sprawie połowów NNN i zmiany przepisów prawa Curaçao w zakresie rybołówstwa.
- (188) W związku z tym ze zgromadzonych przez Komisję dowodów wynika, że działania Curaçao w odniesieniu do skutecznych środków egzekucyjnych nie są zgodne również z zaleceniami określonymi w pkt 21 planu IPOA IUU, w którym zaleca się państwu zapewnienie odpowiednio surowych kar za połowy NNN prowadzone przez statki w celu skutecznego zapobiegania połowom NNN oraz ich powstrzymywania i eliminowania, a także w celu pozbawiania sprawców korzyści uzyskanych w wyniku takich połowów.
- (189) W odniesieniu do obecnych możliwości władz Curaçao wskaźnik rozwoju społecznego ONZ nie zawiera informacji na temat poziomu rozwoju Curaçao. Według wskaźnika rozwoju światowego Banku Światowego⁽³⁹⁾ Curaçao uznaje się za państwo o wysokich dochodach. Uwzględniając pozycję tego państwa, uznaje się, że przeprowadzenie analizy obecnych możliwości właściwych organów Curaçao nie jest konieczne.
- (190) Na podstawie informacji uzyskanych podczas wizyt przeprowadzonych przez Komisję w marcu i czerwcu 2013 r. nie można utrzymywać, że władzom Curaçao brakuje zasobów finansowych. Brakuje im raczej niezbędnego otoczenia prawno-administracyjnego i uprawnień do pełnienia ich obowiązków. Ponadto należy podkreślić, że zgodnie z zaleceniami zawartymi w pkt 85 i 86 planu IPOA IUU dotyczącymi szczególnych wymogów dla krajów rozwijających się Komisja udzielała wsparcia Curaçao w zakresie stosowania rozporządzenia w sprawie połowów NNN, realizując specjalny program pomocy technicznej finansowany przez Komisję⁽⁴⁰⁾.
- (191) Uwzględniając wszystkie powyższe ustalenia, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 3 i art. 31 ust. 5 lit. b) i d) rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że Curaçao nie wypełniło obowiązków spoczywających na nim jako na państwie bandery na mocy prawa międzynarodowego w odniesieniu do współpracy i działań w zakresie egzekwowania prawa.
- 7.3. Niewypełnienie obowiązku wdrażania zasad międzynarodowych (art. 31 ust. 6 rozporządzenia w sprawie połowów NNN)**
- (192) Curaçao ratyfikowało konwencję UNCLOS. Ponadto Curaçao jest współpracującym państwem nieczłonkowskim ICCAT od dnia 17 listopada 2010 r.
- (193) Aby wyjaśnić bardziej szczegółowo wdrażanie przepisów międzynarodowych przez Curaçao, należy zauważyć, że Królestwo Niderlandów, w imieniu Antyli Holenderskich, ratyfikowało konwencję UNCLOS w 2007 r., a wszystkie instrumenty prawne przyjęte przez Antyle Holenderskie przed dniem 10 października 2010 r. są stosowane w Curaçao.
- (194) Komisja przeanalizowała wszystkie informacje uznane za istotne w odniesieniu do statusu Curaçao jako współpracującego państwa nieczłonkowskiego ICCAT. Komisja przeanalizowała również wszystkie informacje, które uznała za istotne w odniesieniu do zgody Curaçao na stosowanie środków ochrony i zarządzania przyjętych przez ICCAT.
- (195) Komisja przeanalizowała informacje udostępnione przez ICCAT dotyczące zgodności działań. W tym celu Komisja wykorzystwała podsumowujące tabele zgodności ICCAT⁽⁴¹⁾.

⁽³⁹⁾ Informacje pochodzące ze strony internetowej: <http://data.worldbank.org/country/CW>; informacje te wykorzystano zamiast wskaźnika rozwoju społecznego ONZ i rozporządzenia (WE) nr 1905/2006, w których nie uwzględniono Curaçao.

⁽⁴⁰⁾ Pomoc przekazywana krajom rozwijającym się, służąca przestrzeganiu przepisów wdrażanego rozporządzenia (WE) nr 1005/2008 w sprawie nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów (NNN), EuropeAid/129609/C/SER/Multi, w dniach 13–27 czerwca 2011 r.

⁽⁴¹⁾ Dodatek 3 do załącznika 10 poświęconego obradom 18. specjalnego posiedzenia ICCAT z stycznia 2013 r., sprawozdanie z okresu dwuletniego 2012–2013, część I (2012 r.), wolumin 1.

- (196) Jeżeli chodzi o rok 2012, Komitet ds. Zgodności ze Środkami Ochrony i Zarządzania ICCAT wykazał, że Curaçao nie wywiązało się z obowiązku terminowego przedkładania ICCAT sprawozdań, statystyk i danych. W podsumowujących tabelach dotyczących zgodności zawartych w sprawozdaniu z posiedzenia komitetu ds. zgodności⁽⁴²⁾ zarzucono Curaçao, że ze zwłoką lub w sposób niekompletny przedstawiło następujące dokumenty: dane dotyczące „zadania I” zawierające charakterystykę floty w odniesieniu do sprawozdań/statystyk rocznych; sprawozdania z działań wewnętrznych (statki o długości przekraczającej 20 metrów) podjętych w odniesieniu do środków ochrony i zarządzania; informacje na temat porozumień w sprawie dostępu; sprawozdania z przeładunku; tabele dotyczące zgodności w odniesieniu do kwot i limitów połowowych. Powyższe przypadki nieprzestrzegania przepisów i zaleceń ICCAT (głównie zalecenia ICCAT 11-12) w połączeniu z innymi elementami wyróżnionymi w sekcji 7.1 i 7.2 niniejszej decyzji wskazują na istnienie braków, jeżeli chodzi o wywiązywanie się przez Curaçao z obowiązków dotyczących środków ochrony i zarządzania spoczywających na nim jako na państwie bandery, jak określono w art. 117 i 118 konwencji UNCLOS.
- (197) W odniesieniu do polityki dotyczącej floty Komisja ustaliła, że wszystkie statki przemysłowe Curaçao są własnością zagranicznych armatorów, w związku z czym Curaçao może jedynie ustalić właściciela rzeczywistego statku. Komisja uważa, że istnienie informacji na temat danych właścicieli rzeczywistych nie stanowi wystarczającego dowodu na istnienie rzeczywistego związku między państwem bandery a statkami, i uznaje tę sytuację za niezgodną z przepisami określonymi w art. 91 konwencji UNCLOS odnośnie do przynależności państwowej statków.
- (198) Ponadto na podstawie informacji uzyskanych podczas wizyt przeprowadzonych w marcu i czerwcu 2013 r. ustalono, że rejestracji statków rybackich prowadzących działalność na morzu pełnym dokonuje jeden organ (organ administracji morskiej Curaçao – MAC), natomiast za wszystkie czynności związane z zarządzaniem i monitorowaniem odpowiada inny organ (ministerstwo rozwoju gospodarczego – MED). Taki podział zadań wymaga od właściwych organów ścisłej koordynacji i współpracy. Podczas wizyt przeprowadzonych w marcu i czerwcu 2013 r. Komisja zauważyła, że tego rodzaju współpraca między organem administracji morskiej a ministerstwem rozwoju gospodarczego nie istnieje. Z faktów ustalonych podczas tych wizyt Komisji wynika również, że przy przeprowadzaniu procedur rejestracji statku w Curaçao nie uwzględnia się historii udziału statków i ich właścicieli w działalności NNN. Wykazano, że właściwe organy Curaçao, rejestrując statek, nie sprawdzały historii statku ani jego ewentualnego udziału w działalności NNN. Oznacza to, że Curaçao nie przestrzega wymogów dotyczących rejestracji statków lub przyznania bandery określonych w zaleceniu 05-07 ICCAT i nie zachowuje zgodności z art. 94 konwencji UNCLOS. Działania Curaçao w odniesieniu do rejestracji statków rybackich nie są również zgodne z zaleceniami określonymi w pkt 36 i 38 planu IPOA IUU, w których zaleca się państwom bandery unikanie rejestrowania statków, które w przeszłości nie przestrzegały przepisów, i zachęca się państwa bandery do powstrzymania statków od rejestrowania się pod inną banderą w celu uniknięcia konieczności stosowania środków ochrony i zarządzania lub przepisów przyjętych na poziomie krajowym, regionalnym lub globalnym. Ponadto opisane powyżej działania Curaçao dotyczące rejestracji statków rybackich nie są również zgodne z zaleceniami określonymi w pkt 39 planu IPOA IUU, w którym zaleca się państwom podjęcie wszelkich możliwych kroków, takich jak nieudzielanie statkowi zezwolenia na połowy i prawa do podnoszenia bandery danego państwa, tak aby zapobiec częstym i nagłym zmianom bandery statku w celu obejścia środków ochrony i zarządzania lub przepisów.
- (199) Co więcej, oprócz rejestru krajowego Curaçao prowadzi również rejestr statków bez załogi, zezwalając statkom pływającym pod banderą innego państwa na tymczasowe pływanie pod banderą Curaçao. Należy zauważyć, że władze Curaçao w przypadku wpisania statku nienależącego do Curaçao do swojego rejestru statków bez załogi informują o tym drugie państwo bandery. W takich przypadkach władze Curaçao nie przeprowadzają dodatkowej weryfikacji podmiotów ani właścicieli rzeczywistych statków. Należy również zauważyć, że zdarzały się przypadki, w których transportowce pływające pod banderą Curaçao były zarejestrowane w ICCAT przez inne państwo (Filipiny) bez powiadomienia o tym władz Curaçao. Podsumowując, tego rodzaju praktyka stosowana przez Curaçao jest niezgodna z art. 94 konwencji UNCLOS, w którym określono obowiązki państw bandery w odniesieniu do statków pływających pod ich banderą. Należy zauważyć, że Międzynarodowa Federacja Pracowników Transportu (ITF) uznaje Curaçao za tanią banderę⁽⁴³⁾.
- (200) Należy wreszcie zauważyć, że wbrew zaleceniom zawartym w pkt 25–27 planu IPOA IUU Curaçao nie opracowało krajowego planu działania na rzecz zwalczania połowów NNN.
- (201) Uwzględniając wszystkie powyższe ustalenia, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 3 i 6 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że Curaçao nie wypełniło obowiązków spoczywających na nim na mocy prawa międzynarodowego w odniesieniu do międzynarodowych zasad, regulacji i środków ochrony i zarządzania.

⁽⁴²⁾ Porównaj: przypis 41.

⁽⁴³⁾ Informacje pochodzące ze strony internetowej: <http://www.itfglobal.org/flags-convenience/flags-convenience-183.cfm>

7.4. Szczególne ograniczenia krajów rozwijających się

- (202) Przypomina się, że Curaçao nie zostało wymienione w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1905/2006, w którym państwa klasyfikuje się w zależności od ich poziomu rozwoju, oraz że brak jest jakichkolwiek informacji na temat poziomu rozwoju Curaçao we wskaźniku rozwoju społecznego ONZ. Natomiast według wskaźnika rozwoju światowego Banku Światowego z 2013 r.⁽⁴⁴⁾ Curaçao uznaje się za państwo o wysokich dochodach.
- (203) Uwzględniając ustalenia z wizyt i wskaźnik rozwoju światowego Banku Światowego, nie można uznać Curaçao za państwo o szczególnych ograniczeniach bezpośrednio wynikających z jego poziomu rozwoju. Nie można było znaleźć bezpośredniego dowodu na to, że niewypełnienie przez Curaçao obowiązków spoczywających na nim na mocy prawa międzynarodowego jest spowodowane brakiem rozwoju. Podobnie nie istnieje żaden konkretny dowód na korelację między stwierdzonymi uchybieniami w zakresie monitorowania, kontroli i nadzoru działalności połowowej a brakiem zdolności i infrastruktury.
- (204) Należy jednak także zauważyć, że w 2011 r. Komisja sfinansowała już szczegółowe działanie w zakresie pomocy technicznej dla Curaçao w dziedzinie walki z połowami NNN⁽⁴⁵⁾. Nie istnieją żadne dowody na to, że Curaçao uwzględniło wskazówki dotyczące usunięcia wspomnianych uchybień.
- (205) Uwzględniając wszystkie powyższe ustalenia, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 7 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że poziom rozwoju Curaçao nie ma negatywnego wpływu na jego stopień zaawansowania i ogólne wyniki w odniesieniu do rybołówstwa.

8. WNIOSKI DOTYCZĄCE MOŻLIWOŚCI UZNANIA PAŃSTW TRZECICH ZA NIEWSPÓŁPRACUJĄCE

- (206) Biorąc pod uwagę wnioski wyciągnięte powyżej w odniesieniu do niewywiązania się przez Curaçao, Ghanę i Koreę z obowiązków spoczywających na nich na mocy prawa międzynarodowego jako na państwach bandery, państwach portu, państwach nadbrzeżnych lub państwach zbytu oraz w odniesieniu do niepodjęcia dzia-

łania w celu zapobiegnięcia połowom NNN oraz ich powstrzymywania i eliminowania, zgodnie z art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, państwa te należy powiadomić o możliwości uznania za państwa, które zdaniem Komisji są niewspółpracującymi państwami trzecimi w zakresie zwalczania połowów NNN.

- (207) Zgodnie z art. 32 ust. 1 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja powinna powiadomić Curaçao, Ghanę i Koreę o możliwości uznania ich za niewspółpracujące państwa trzecie. Komisja powinna również podjąć wszelkie działania określone w art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN w odniesieniu do Curaçao, Ghany i Korei. Do celów dobrej administracji należy ustalić okres, w którym wymienione państwa mogą przedstawiać pisemne odpowiedzi na powiadomienie i dokonać naprawy sytuacji.
- (208) Ponadto powiadomienie Curaçao, Ghany i Korei o możliwości uznania za państwa, które zdaniem Komisji są państwami niewspółpracującymi do celów niniejszej decyzji, nie wyklucza ani nie powoduje automatycznie żadnego późniejszego działania podejmowanego przez Komisję lub Radę na potrzeby określenia i ustanowienia wykazu państw niewspółpracujących,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł

Niniejszym powiadamia się Curaçao, Republikę Ghany i Republikę Korei o możliwości uznania za państwa trzecie, które zdaniem Komisji są niewspółpracującymi państwami trzecimi w zakresie zwalczania nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów.

Sporządzono w Brukseli dnia 26 listopada 2013 r.

W imieniu Komisji
Maria DAMANAKI
Członek Komisji

⁽⁴⁴⁾ Informacje pochodzące ze strony internetowej: <http://data.worldbank.org/country/CW>

⁽⁴⁵⁾ Porównaj: przypis 40.